

Πιο ταξικός,
πιο αντιλαϊκός



ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 394 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 8 ΟΚΤΩΒΡΗ 2005

0.80 ΕΥΡΩ



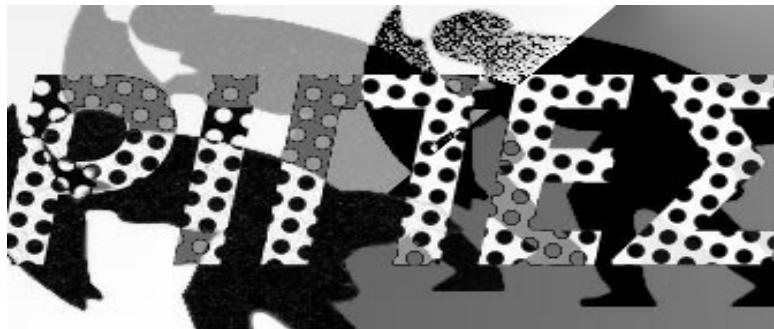
■ **Μαζικό κλείσιμο επιχειρήσεων και ανεργία**

**Προκλητικό μαγείρεμα
των στοιχείων
για την ανεργία**

ΕΠΕΤΕΙΟΛΟΠΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

8/10: Ευρωπαϊκή ημέρα γονέων και σχολείου 8/10/1827: Ναυμαχία Ναβαρίνου 8/10/1849: Θάνατος Edgar Alan Poe (Βαλτιμόρη) 8/10/1907: Εφεύρεση φωτοτυπικού μηχανήματος 8/10/1987: Θάνατος Κώνου ή Τσάτου 9/10: Ποικόσμια ημέρα των χρονομείων 9/10/1940: Γέννηση John Lennon 9/10/1935: Πραξικόπημα Αλέξανδρου Παπάγου 9/10/1978: Θάνατος Ζακ Μπρέλ 9/10/1967: Δολοφονία Ernesto Che Guevara (Marco Terran) 9/10/1813: Γέννηση Giuseppe Verdi 9/10/1547: Γέννηση Miguel de Cervantes 9/10/1944: Αυτοδιάλυση Κυβέρνησης του βουνού (ΠΕΕΑ) 9/10/1912: Η Λίμνης γίνεται το πρώτο νησί του Αιγαίου που απελευθερώνεται 10/10: Ποικόσμια ημέρα ψυχικής υγείας - Ήμέρα για την κατάργηση της θανατικής πονηρίας 10/10/1862: Εκδόνιση Οθωνα 10/10/1963: Ο John Kennedy εγκρίνει αίτημα του FBI για πορακολούθηση του τηλεφώνου του Martin Luther King 10/10/1930: Γέννηση Harold Pinter 10/10/1970: Ανεξαρτησία νησιών Φίτζι μετά από 69 χρόνια αγγλικής κυριαρχίας 10/10/1984: Πρώτη αμερικανίδα στο διάστημα 11/10/1887: Ανακάλυψη αριθμομηχανής 11/10/1972: Ακριβής μέτρηση της ταχύτητας του φωτός (299.792,4581 km/sec) 11/10/1963: Θάνατος Jean Cocteau 11/10/1963: Θάνατος Edith Piaf 11/10/1910: Γέννηση Νίκου Καββαδία 12/10: Ποικόσμια ημέρα κατά της πείνας - Ήμέρα αλληλεγγύης στους ιθαγενείς λαούς - Ευρωπαϊκή ημέρα ραδιοφωνίας 12/10/1942: Ανακάλυψη Αμερικής - ο Χριστόφορος Κολόμβος φτάνει στο Σαν Σαλβαδόρ (Άγιος Σωτήρας) 12/10/1920: Θάνατος βασιλία Αλέξανδρου από δάγκωμα πιθήκου 12/10/1944: Απελευθέρωση Αθήνας μετά από 42 μήνες γερμανικής κατοχής 12/10/1953: Συμφωνία ΗΠΑ - Ελλάδας για εγκατάσταση αμερικανικών βάσεων στην Ελλάδα 12/10/1935: Γέννηση Λουτσιάνο Παβαρότι 13/10/1792: Θεμελίωση Λευκού Οίκου (George Washington) 13/10/1884: Καθέρωση του Γκρίνουιτς ως σημείου αναφοράς για τον υπολογισμό της ώρας 13/10/1841: Τύπωση πρώτου χαρτόδετου βιβλίου 13/10/1909: Θάνατος Francisco Ferrer 13/10/1923: Η Αγκυρα γίνεται πρωτεύουσα της Τουρκίας 13/10/1943: Η Ιταλία κηρύσσει πόλεμο στον άξονα, του οποίου ήταν σύμμαχος ως τότε 13/10/1921: Γέννηση Υβ Μοντάν 13/10/1941: Γέννηση Raoul Simon 13/10/1952: Η Ευρώπη υιοθετεί το Γρηγοριανό ημερολόγιο 13/10/1307: Μυστική εντολή του Πάπα στον βασιλιά της Γαλλίας για τη θανάτωση των Ναϊτών ιπποτών (έκτοτε η Παρασκευή και 13 θεωρείται γρουσούζικη στη Δύση) 14/10/1947: Ο πιλότος Γίγκερ γίνεται ο πρώτος άνθρωπος που σπάει το φράγμα του ίχου 14/10/1990: Θάνατος Leonard Bernstein 14/10/1834: Ανακάλυψη φωτογραφικού φιλμ (George Eastman) 14/10/1995: Θάνατος δημοσιογράφου Ελένης Βλάχου 14/10/2004: Θάνατος Βλάση Μπονάτου 14/10/1980: Τελευταία εμφάνιση του Bob Marley.

● Είπε ο γάιδαρος τον πετεινό κεφάλα ●●● Κι ο Πάγκαλος τον Καραμανλή παχύδερμο ●●● Ουδείς λόγος ανησυχίας, βέβαια, για τον Καραμανλή ●●● Διότι οι βρισιές του Πάγκαλου στην πολιτική είναι σαν τις προβλέψεις του Πάπια στο ποδόσφαιρο ●●● Βγαίνει πάντοτε το αντίθετο ●●● Θυμάστε που έλεγε τον Αθραμάπουλο «ο κύριος τίποτα» και μετά έφαγε μια τσαπού ίσα με τη διαδρομή Χαριλάου Τρικούπη πλατεία Κοτζιά; ●●● Άλλα έτσι είναι ο Θόδωρας, πολλά βαρύς και μάγκας ●●● Άμα τα πάρει στο κρανίο δεν ελέγχει τι λέει ο στόμας του ●●● Μήπως όμως (λέμε, μήπως) δα έρεπε να χαρακτηρίσει παχύδερμο και τον Γιωργάκη; ●●● Διότι ενώ του έσουρε τα μύρια όσα στο ΠΣ του ΠΑΣΟΚ, αυτός «δεν σήκωσε το γάντι», όπως έγραψαν οι εφημερίδες ●●● Πήγε την άλλη μέρα, μίλησε και δεν είπε λέξη για όσα είχε πει ο Θόδωρας και τα είχαν διαρρεύσει οι άλλοι Πασόκοι ●●● Ο παχύδερμισμός



του Γιωργάκη, βέβαια, είναι παροιμιώδης ●●● Μια φορά, όταν ήταν υπουργός Παιδείας, πήγε σ' ένα συνέδριο της ΔΟΕ να μιλήσει ●●● Οταν ανέβηκε στο βήμα τον έβριζε εν χορώ το μισό συνέδριο και δεν τον άφηνε να μιλήσει ●●● Εμεινε στο βήμα μία ώρα χαμογελώντας στωικά ●●● (ση λαϊκή γλώσσα το επίρρημα στωικά απαντάται και με τον ιδιωτισμό «σαν μαλάκας») ●●● Κι όταν οι άλλοι κλάταραν και βγήκαν να κάνουν τσιγάρο, άρχισε να μιλάει σαν να μην έτρεξε πίποτα ●●● Εμείς την ιδέα μας τη ρίζαμε και δα χαρούμε πο-

λύ αν δούμε τον Θόδωρα να την υλοποιεί ●●● Μια φορά, όταν ήταν υπουργός Παιδείας, πήγε σ' ένα συνέδριο της ΔΟΕ να μιλήσει ●●● Οταν ανέβηκε στο βήμα τον έβριζε εν χορώ το μισό συνέδριο και δεν τον άφηνε να μιλήσει ●●● Εμεινε στο βήμα μία ώρα χαμογελώντας στωικά ●●● (ση λαϊκή γλώσσα το επίρρημα στωικά απαντάται και με τον ιδιωτισμό «σαν μαλάκας») ●●● Κι όταν οι άλλοι κλάταραν και βγήκαν να κάνουν τσιγάρο, άρχισε να μιλάει σαν να μην έτρεξε πίποτα ●●● Εμείς την ιδέα μας τη ρίζαμε και δα χαρούμε πο-

ρο... στιλ στα ρουσφέτια ●●● Δηλαδή, το πρόβλημα είναι ότι οι Νεοδημοκράτες είναι κάπως... άγαρμποι ●●● Μάλλον αλλού είναι το δέμα ●●● Οτι τους ΝΔίτες τους κράζουν οι φυλλάδες, ενώ οι Πασόκοι ήταν στο απυρόβλητο ●●● Από το σύνδρομο του Ραν Ταν Πλαν πάσχουν μερικοί στον Κορυδαλλό ●●● Του πατάνε την ουρά στη σελίδα 3 και γαυγίζει στη σελίδα 33 ●●● Να πούμε κρίμα; Να πούμε ντροπή; ●●● Μάλλον τα λόγια μας δα χάσουμε ●●● Πολιτικό είναι το φαινόμενο και πολιτικά πρέπει να αντιμετωπιστεί ●

◆ Αλήθεια, γιατί οι μαυροπουκαμισάρες τραμπουόκι τοσάκισαν στο ξύλο τρεις από τους ανθρώπους που είχαν καταγγείλει τον πρώην βουλευτή του ΠΑΣΟΚ Σταύρο Βρέντζο ως βασανιστή την περίοδο της χρυσντας; Για πλάκα; Δεν έχει καμιά σχέση ο Βρέντζος μαζί τους; Το ΠΑΣΟΚ έχει ακόμα στελέχος του έναν άνθρωπο που, όπως καταγγέλθηκε, ήταν παρών όταν οι τραμπουόκι είχαν αναλάβει δράση και μετά καταδίκασε τα... μικροεπεισόδια; Ρητορικά τα ερωτήματα. Ολοι καταλάβαμε πολύ καλά τι έγινε. Οσο για την απουσία της Αστυνομίας, δεν μας φαίνεται καθόλου αθώα ή προϊόν γραφειοκρατικής αδιαφορίας.

◆ Ποιο (υποτίθεται ότι) ήταν το διακυβευόμενο στις γερμανικές εκλογές; Η πολιτική που θα ακολουθήσει. Οι ψηφοφόροι ψήφισαν όπως ψήφισαν, έκοψαν τη φόρα σε χριστιανοδημοκράτες και σοσιαλδημοκράτες, αλλά -φευ!- μετά τις εκλογές το μόνο που δεν συζητήται είναι η πολιτική. Ο κόσμος ψήφισε και μετά... άραξε. Τη γραφμή δίνει το πανίσχυρο γερμανικό κεφάλαιο, μέσα από τα επίσημα πανίσχυρα συνδικάτα των

καπιταλιστών (τι ΣΕΒ και πράσινον λόγο, εκεί να δείτε συνδικάτα καπιταλιστών). Και η γραφμή ήταν σαφής: φτιάξτε «μεγάλο συνασπισμό» και συγκυβερνήστε. Οπότε ποιο είναι το διακυβευόμενο; Ποιος θα γίνει καγκελάριος. Ο Σρέντερ ή η Μέρκελ, σοσιαλδημοκράτης ή χριστιανοδημοκράτης; Τα υπόλοιπα τα έχουν βρει, διότι ποτέ δεν είχαν ουσιαστικές διαφορές πολιτικής. Αλλωστε, αυτοί απλοί διαχειριστές είναι.

◆ Στο διπλασιασμό της τιμής 1.500 φτηνών φαρμάκων ευρείας κατανάλωσης, που σήμερα πωλούνται μέχρι 3 ευρώ, οδηγεί το νέο σύστημα κοστολόγησης που ανακοίνωσε το υπουργείο Ανάπτυξης. Ο, τι ζήτησαν οι φαρμακοβιομήχανοι.

Και για ξεκάρφωμα θα μειωθούν λίγο οι τιμές σε κάποια ακριβά εισαγόμενα φάρμακα, για να ξαναέβουν σε λίγο καιρό.

◆ «Νέα εποχή ειρήνης και σταθερότητας στις σχέσεις μας με την Τουρκία», ειδέ ο Μολυβιάτης. Σωστά. Προσφανώς γ' αυτό η κυβέρνηση αποφάσισε κάποια νέα εξοπλιστικά προγράμματα μαμούθ. Κι αν δεν υπάρχει ο «εξ ανατολών κίνδυνος», κάτι θα βρεθεί. Στη δημοκρατία δεν υπάρχουν αδιέξοδα...

◆ Δήλωση του Τόνι Μπλερ στη «Χουριέτ», την οποία μπορείτε να συσχετίσετε με την παπάρα της εβδομάδας και με το άρθρο στη σελίδα 3: «Πρέπει να προσέξουμε ώστε το Κυπριακό να μην

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ



επηρέασει από στρατηγική άποψη το θέμα της ένταξης της Τουρκίας στην ΕΕ. Οι ΗΠΑ, η Βρετανία και η Ιταλία, που υποστηρίζουν τις θέσεις της Αγκυρας πλεονεκτούν, η Γερμανία είναι υποχρεωμένη να ακολουθεί, ενώ η Γαλλία σήμερα βρίσκεται ξεκάθαρα σε δυσκολία».

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Να ξεκαθαρίσουμε πρώτα από όλα ότι ο πρωθυπουργός δεν είπε ποτέ ότι δεν θα βάλει «βέτο». Ο πρωθυπουργός αναφέρθηκε στο αυτονότητο, λέγοντας ότι τα οδηγείσαι στο «βέτο» είναι απόδειξη ότι η πολιτική και τα επιχειρήσατο συνεπέχουν και οπομονωθεί. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι παραιτείται από το «βέτο». Εμείς πετύχαμε τις επιδιώξεις μας, πετύχαμε όλα όσα θέλαμε, χωρίς να χρειαστεί να προσφύγουμε στο «βέτο». Πέτρος Μολυβιάτης

στη ΔΕΗ.

ΑΔΕΣΜΕΥΤΟΣ ΤΥΠΟΣ (Ρίζου) Ο νέος προϋπολογισμός περιλαμβάνει επαύδηνα μέτρα, κυρίως για τους μισθωτούς και τους συνταξιούχους. Ο μέσος προγραμμάτικος μισθός αναμένεται να αυξηθεί κατά 1,7% έναντι 2% φέτος στο σύνολο της οικονομίας, ενώ για το Δημόσιο ο δαπάνες για μισθούς αυξάνονται με ρυθμούς χαμηλότερους από φέτος.</

■ Μπάχαλο το ΠΑΣΟΚ

ΕΚΕΙ ΠΟΥ η κυβέρνηση ήταν στριμωγμένη με τις διάφορες καταγγελίες και αποκαλύψεις για ρουσφέτια και διαφθορά, οι οποίες μάλιστα είχαν ενδυνεοδημοκρατική προέλευση, ήρθε το ΠΑΣΟΚ να της προσφέρει μια βαθιά ανάστα με τα όσα έγιναν το περασμένο Παρασκευοσάββατο και είδαν το φως της δημοσιότητας. Ετοι, η εμφάνιση του Γιωργάκη στην πανηγυρική συνεδρίαση του Εθνικού Συμβουλίου είχε ενδιαφέρον μόνο από την άποψη του ανθρώπου στα όσα είχαν γίνει την προηγούμενη μέρα στο Πολιτικό Συμβούλιο και όχι από την άποψη της έναρξης μιας αντεπίθεσης για την επόνοδο στην κυβερνητική εξουσία.

Ενιαί φρανερό ότι στο ΠΑΣΟΚ σοβεί ένας ακήρυκτος πόλεμος Γιωργάκη - βαρόνων. Ενοις πόλεμος με εξάρσεις και υφέσεις, πληγή όμως συνεχείς. Ένας πόλεμος χαρακωμάτων που κανένας δεν μπορεί να κερδίσει (μάλλον ο Γιωργάκης δεν μπορεί να κερδίσει, γιατί οι άλλοι σ' αυτή τη φάση δεν έχουν τέτοια φιλοδοξία). Οσα έγιναν στα τέλη της προηγούμενης εβδομάδας αποτελούν μια αικόμα εξαρση σ' αυτόν τον πόλεμο.

Ο Γιωργάκης δεν χάνει ευκαιρία από το να προσπαθεί να υποβαθμίσει τους βαρόνους. Υποχρεώθηκε να φτιάξει το Πολιτικό Συμβούλιο, όπου μαζεύτηκαν όλα τα βαριά ονόματα, όμως κάνει τα πάντα για να το κρατήσει σε ένα διακοσμητικό ρόλο. Αυτός ο οπαδός της... συμμετοχικής δημοκρατίας εφαρμόζει την ενός ανδρός αρχή. Στο όνομα του «ανοιχτού κόμματος», προσπαθεί να συγκεντρώσει την εσωκομματική εξουσία στο παραμάγαζο των αιγαλιών του, που δρα στην ουσία έξω από τον πυρήνα των ιστορικών στελεχών του ΠΑΣΟΚ. Την Παρασκευή, λοιπόν, απαξίωσε να πάρει ο ίδιος μέρος στο ΠΣ και τους έστειλε την Ξενογιαννικοπούλου με μια εισήγηση για την οργανωτική ανασυγκρότηση στη βάση των παλιών ικαδικών. Μια εισήγηση την οποία δεν είχαν καν πάρει για να μελετήσουν πριν. Ήταν λογικό, λοιπόν, να αντιδράσουν. Το χορό έσυραν οι Βενιζέλος, Σκανδαλίδης και Πάγκαλος, με τον τελευταίο να λέει τα πιο σκληρά λόγια, τα οποία φυσικά διέρρευσαν εν ριπή οφθαλμού και έγιναν θέμα σε όλα τα ΜΜΕ.

Την επομένη, στην ομιλία του στο Εθνικό Συμβούλιο, ο Γιωργάκης τους έγραψε για δεύτερη φορά, αρνούμενος να σηκώσει το γάντι. Φρόντισε μόνο να δώσει έμμεσες απαντήσεις, αναφέροντας πως την ευθύνη της αρχηγίας του την ανέθεσε «η πλατιά βάση του ΠΑΣΟΚ» (ο Πάγκαλος είχε πει «έξερουμε πως έγινε αρχηγός ο Γιώργος», υπανισόμενος ότι η αρχηγία ήταν δοτή και επιβλήθηκε στο κόμμα) και ζητώντας «νέο ήθος και ύφος».

Η κόντρα Γιωργάκη - βαρόνων δεν πρόκειται να σταματήσει. Οι βαρόνοι ζητούν μεριδιό στην εσωκομματική εξουσία, θέλουν τον Γιωργάκη *primus inter paris* (πρώτο μεταξύ ισων) και όχι απόλυτο μονάρχη. Ο ίδιος, όμως, θέλει το αντίθετο και είναι χαρακτηριστική η απάντησή του σε (μάλλον στημένη) δημοσιογραφική ερώτηση στη Θεσσαλονίκη, στην οποία απέκλεισε τη δημιουργία μικρής και ευελικτής ηγετικής ομάδας, που θα αναλάβειν σε καθημερινή βάση το συντονισμό της δράσης του ΠΑΣΟΚ. Η ενότητα που επιδεικνύουν Γιωργάκης και βαρόνοι είναι πλαστή. Το μόνο που τους ενώνει είναι μια κοινή πολιτική στέγη. Κατά τα άλλα, ο καθείς δουλεύει για την πάρτη του. Αυτός ο πόλεμος θα ανάψει για τα καλά την επαύριο μιας νέας εκλογικής ήττας.

Οι «βαρόνοι» κάνουν το παιχνίδι

Τελικά ποιο είναι το κυριότερο πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε στην Ελλάδα; Αν πιστεύουμε τα ΜΜΕ και τα κόμματα εξουσίας, αυτό το πρόβλημα είναι η διαφθορά και τα ρουσφέτια. Ούτε η ανεργία, ούτε η ακρίβεια, ούτε οι επιχειρήσεις που κλείνουν ή μεταναστεύουν, ούτε η βαριά φορολογία, τίποτ' απ' όλ' αυτά υπό το βάρος των οποίων στενάζει καθημερινά ο εργοζόμενος κόσμος της χώρας. Κυβέρνηση και αξιωματική αντιπολίτευση διασταυρώνουν καθημερινά τα ξέρη τους και ανταλλάσσουν πύρινες ανακοινώσεις, διανθισμένες πλέον και με ύβρεις, για το ποιο κόμμα είναι πιο διεφθαρμένο και ποιο έκανε τα περισσότερα ρουσφέτια στα «δικά του παιδιά».

Γιατί το ΠΑΣΟΚ επέλεξε αυτό το μέτωπο για να επιτεθεί στην κυβέρνηση, όταν ο κόσμος βράζει και ανήθελε, μπορούσε να κατεβάσει πολλούς στους δρόμους; Ακριβώς γ' αυτό. Για να μην κατεβάσει κανένα στο δρόμο. Για να μην κάνει αντιπολίτευση στην κυβερνητική πολιτική εμπλεκόντας στον πολιτικό ανταγωνισμό το λαϊκό παράγοντα. Γιατί δεν θέλει να θιγεί η πολιτική. Θέλει απλώς να φθαρεί η κυβέρνηση, μπασ και μπρέσει να της πάρει την πρωτιά στις επόμενες εκλογές. Το ίδιο ακριβώς που έκανε και η ΝΔ. Με τη διαφορά ότι το ΠΑΣΟΚ έχει περισσότερα στηρίγματα στους «διαμορφωτές της κοινής

γνώμης».

Αν προσέξει κανείς, θα δει χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία, ότι το παιχνίδι το κάνουν οι «βαρόνοι των μίντια». Αυτοί δίνουν τον τόνο, αυτοί επιπλέον ποιο θέμα θα αναδειχτεί, αυτοί μοιράζουν την τράπουλα ανάμεσα σε ΠΑΣΟΚ και ΝΔ. Πρώτα κλείνουν αυτοί τις συμφωνίες μεταξύ τους και μετά αναγκάζουν τα κόμματα να προσφέστούν σ' αυτές τις συμφωνίες.

Ο Γιωργάκης, ο εκλεκτός των «βαρόνων», δοτός στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ χάρη σ' αυτούς (ο Πάγκαλος δεν άντεξε και το ξεφούρνισε, σε μια στιγμή που τα πήρε στο κρανίο), δοκίμασε τα δαγκώματά τους. Ξέρει, για παράδειγμα, πως μετά τις αλλογές που έχουν γίνει στο μετοχικό κεφάλαιο του ΔΟΛ, ο Ψυχάρης προσπαθεί να κλείσει συμφωνία με την κυβέρνηση. Μια συμφωνία που θα αφήσει ανεξέλεγκτο τον Λαμπράκη στο φέουδο του Μεγάρου, με αντάλλαγμα διακριτική στήριξη του Καραμανλή από τις εφημερίδες του Συγκρότηματος. Μένει απέξω το MEGA, αλλά εκεί παίζουν και άλλοι παιχτές. Τί να κάνει ο Γιωργάκης; Μπορεί να τα βάλει με το Συγκρότημα; Αυτό του έδωσε την αρχηγία, αυτό μπορεί και να του την πάρει, όπως έκανε με τον προκάτοχό του Κ. Σημίτη, που πρώτα τον αναγόρευσε σε προσωπικότητα ιστορικού διαμετρήματος και ύστερα τον πέταξε σαν συμμένη λε-

μονόκουπτα, αφήνοντάς τον να βολοδέρνει μεταξύ Αναγνωστοπούλου, Ακαδημίας και Κορακοχωρίου με συντροφιά λίγους προσωπικούς του φίλους.

Το ίδιο πρόβλημα αντιμετωπίζει και ο Καραμανλής. Γιατί ναι μεν η κυβέρνηση δεν αντιμετωπίζει αντιπολίτευση στην πολιτική της και ειδικά αντιπολίτευση στους δρόμους, από την άλλη όμως φθείρεται με όλη αυτή τη φιλολογία περί διαφθοράς και αφερεγγυότητας. Αυτή η φθορά πληρώνεται στην κάλπη και το ξέρουν καλά οι άνθρωποι της Ρηγιλής. Άλλωστε, χάρη σ' αυτή τη φθορά, που την υπέστη το ΠΑΣΟΚ, βρίσκονται σήμερα στην κυβέρνηση, ύστερα από 11 «πετρινα χρόνια». Ο Καραμανλής έρει πολύ καλά ότι δεν μπορεί να αποφύγει τις διάφορες γκάφες υπουργών και υφυπουργών ή τις αρρυθμίες στη λειτουργία της κυβερνητικής μηχανής. Άλλωστε, τα ίδια συνέβαιναν και επί ΠΑΣΟΚ, μόνο που δεν έπαιρναν την ιδιαίτερη.

Στο νεοδημοκρατικό στρατόπεδο έχουν διαφανεί ήδη δυο τάσεις. Η μία εκφράζεται προς τα έξω από τον Μεϊμαράκη, που επιμένει στη γραμμή της σύγκρουσης με τους «νταβατζήδες» και της στήριξης στη «γαλάζια παράταξη». «Δεν θα μας επιβάλλουν ούτε το ΠΑΣΟΚ ούτε τα ΜΜΕ πότε και εάν θα πρέπει να απομακρύνουμε κάποιον», είπε σε πρόσφατη συνομιλία

Χαμένοι και κερδισμένοι στο «ανατολίτικο» παζάρι

Δεν είχαν άδικο όσοι χαρακτήρισαν τα παζάρια τον εξουθενωτικό μαραθώνιο μέχρι να κλείσει το θέμα της έναρξης ενταξιακών διαπραγματεύσεων της Τουρκίας. Στο επίθετο ανατολίτικο θα διαφωνήσουμε. Γιατί προβάλλει την Ανατολή, όπου το παζάρι έχει χάρη, έχει μπέσα, είναι έντιμο. Τούτο ήταν ένα τυπικό δυτικό παζάρι, ένα παζάρι μεταξύ της Καραϊσκάρη, ένα παζάρι μεταξύ της Καραϊσκάρη και της Καραϊσκάρη, ένα παζάρι μεταξύ της Καραϊσκάρη και της Καραϊσκάρη.

Μεγάλη κερδισμένη η Τουρκία. Γιατί πήρε μια «καθαρή» διαδικασία διαπραγματεύσεων για ένταξη και όχι για ειδική σχέση στη Τουρκία και όχι η Κύπρος (η Ελλάδα έτσι κι αλλιώς τα είχε). Μόνο όταν ικανοποιήθηκε και αυτός ο όρος οπικώθηκε ο Γκιουλ και πήρε το αεροπλάνο για το Λουξεμβούργο, για να πιει τη σαμπάνια της νίκης μαζί με τους ομολόγους του των «25». Και λίγες ώρες αργότερα, επιστρέφοντας ευτυχισμένος στην Αγκυρα, ο Γκιουλ δεν παρέλειψε να θυμίσει δημόσια ότι η Αγκυρα δεν άλλαζει τη στάση της στο Κυπριακό.

Κερδισμένος, βέβαια, ο ατλαντικός άξονας, που βλέπει την Τουρκία να έρχεται πιο κοντά στην ΕΕ, όπως ήταν ο στόχος του. Η Βρετανική Προεδρία δούλεψε ενταξιακά γ' αυτό, έφερε σε πέρας όλα τα παζάρια στο εσωτερικό της ΕΕ, ενώ η αμερικανική κυβέρνηση έβαλε την τελευταία πινελιά στο παζάρι, με την πολυεπίπεδη παρέμβαση της Ράις.

Κερδισμένες και εκείνες οι υπεριαλιστικές δυνάμεις που «έπαιξαν» σε διάφορες φάσεις του παζαριού. Αρχικά η Γαλλία, που διαπραγματεύθηκε παρασκευαστικά με τη Βρετανία, πήρε αυτά που ήθελε,

Φαρισαίοι!

Στο Αφγανιστάν, φτωχοί αγρότες, που έχασαν τη φετινή σοδειά στα πλαίσια του προγράμματος ξεριζώματος των φυτειών παπαρούνας, αναγκάζονται να πουλήσουν τις κόρες τους σε λαθρέμπτορους ναρκωτικών για να ξεπληρώσουν τα χρέη τους, όπως αποκάλυψε η βρετανική εφημερίδα «Independent» (3/10/05).

Τέοια περιστατικά συμβαίνουν στην επαρχία Ναγκαχάρ, όπου οι Βρετανοί που είχαν υπό την ευθύνη τους το πρόγραμμα καταστροφής των φυτειών παπαρούνας κομπάζουν ότι σημείωσαν την μεγαλύτερη επιτυχία τους, περιορίζοντας κατά 98% την παραγωγή οπίσιου φέτος. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα οι φτωχοί αγρότες που έχασαν τη σοδειά τους να μην μπορούν να πληρώσουν τα χρέη τους στους εμπόρους ναρκωτικών από τους οποίους δανειστήκαν χρήματα για να αγοράσουν σπόρους και στην απελπισία τους αναγκάζονται να καταφύγουν σε μια παραδοσιακή αγρανική πρακτική, σύμφωνα με την οποία μια οικογένεια μπορεί να ξεπληρώσει το χρέος της δίνοντας μια κόρη σε συγγενή του δανειστή της. Συνήθως, για λόγους σκοπιμότητας, γίνεται και τελετή γάμου, όμως η γυναικά αντιμετωπίζεται ως περιουσιακό στοιχείο.

Οι υποσχέσεις ότι οι φτωχοί αγρότες θα ενισχυθούν για να αντικαταστήσουν την καλλιέργεια παπαρούνας με άλλες εναλλακτικές καλλιέργειες και ότι θα τους δοθούν δωρεάν σπόρους αποδείχτηκαν, όπως έγινε και στη Λατινική Αμερική, φούμαρα. Άλλωστε, είναι γνωστό ότι στα άγονα εδάφη του Αφγανιστάν καμιά άλλη καλλιέργεια δεν μπορεί να αποδώσει όσο η καλλιέργεια της παπαρούνας, ώστε οι φτωχοί αγρότες να μπορούν να εξασφαλίσουν την επιβίωση της οικογένειάς τους. Ενδεικτικά, ένα εκτάριο παπαρούνας αποδίδει περίπου 150.000 Αφγάνις (2.000 βρετανικές λίρες). Αν στο ίδιο εκτάριο καλλιεργηθεί σιτάρι, θα αποδώσει μόνο 6.000 Αφγάνις.

Στην άλλη άκρη του πλανήτη, στο άλλο μέτωπο του αμερικανικού «πολέμου κατά των ναρκωτικών», στην Κολομβία, ο αμερικανός πρεσβευτής ζήτησε την περασμένη Κυριακή να φεκαστούν με ζιζανιοκτόνο τα εκπληκτικά εθνικά πάρκα της χώρας για να καταστραφούν οι φυτείες της κόκας που υπάρχουν μέσα σ' αυτά, υποστηρίζοντας ότι τα χημικά δεν θα προκαλέσουν εκτεταμένη ζημιά στα οικοσυστήματά τους.

Οπως είναι γνωστό, ο «πόλεμος κατά των ναρκωτικών», που χρησιμοποιείται στην πραγματικότητα για τη συντριβή του κολομβιανού αριστερού αντάρτικου καθώς και για την άμεση στρατιωτική ανάμειξη των Αμερικάνων στις χώρες της Λατινικής Αμερικής, δεν κατάφερε να μειώσει την παραγωγή κόκας. Οι βαρόνοι των ναρκωτικών με τους ιδιωτικούς στρατούς συνεχίζουν ανενόχλητοι τη δουλειά τους και αυτοί που την πληρώνουν είναι οι μικροί παραγωγοί που αναγκάζονται, μη έχοντας εναλλακτική λύση επιβίωσης, να καταφεύγουν σε δυσπρόσιτες περιοχές στη ζούγκλα ή μέσα στα τεράστια εθνικά πάρκα, στα οποία απαγορεύεται ο φεκασμός με χημικά, όπου κόβουν δέντρα και φυτεύουν κόκα. Τώρα λοιπόν οι Αμερικάνοι απαιτούν από την κολομβιανή κυβέρνηση να επιτρέψει τον φεκασμό και στα εθνικά πάρκα, τα οποία φιλοξενούν το 15% περίπου των ειδών του φυτικού κόσμου που υπάρχουν στον πλανήτη και μια τεράστια ποικιλία αμφίβιων, θηλαστικών και πουλιών. Δεκάδες είδη που ζουν στις ζούγκλες και στα βουνά των Ανδεων δεν υπάρχουν πουθενά άλλού στον κόσμο.

Την ίδια στιγμή, τα στοιχεία που δίνει ο ΟΗΕ αποκαλύπτουν ότι στις ελεγχόμενες από το ΝΑΤΟ περιοχές του Αφγανιστάν σημειώθηκε τεράστια αύξηση στην παραγωγή οπίου, κάνοντας κομμάτια τη μάσκα των σημαιοφόρων του «πολέμου κατά των ναρκωτικών».

Συγκεκριμένα, μια έκθεση του ΟΗΕ για τα ναρκωτικά και το έγκλημα αναφέρει ότι μειώθηκε η καλλιέργεια παπαρούνας από τα 131.000 εκτάρια το 2004 στα 104.000 το 2005 στο Αφγανιστάν. Ομως η ίδια έκθεση επισημαίνει ότι τα νούμερα αυτά αποκρύβουν τις μεγάλες διαφορές από περιοχή σε περιοχή, αφού η παραγωγή οπίου αυξήθηκε κατά 106% στο βόρειο, κατά 98% στο δυτικό και κατά 30% στο νότιο Αφγανιστάν. Οι περιοχές του βόρειου και δυτικού Ιράκ, όπου σημειώθηκε και η μεγαλύτερη αύξηση, βρίσκονται υπό τον έλεγχο του ΝΑΤΟ και ταυτόχρονα κυβερνούνται από πανίσχυρους πολέμαρχους, όπως ο διαβόητος μακελάρης Ντόστουμ στο βόρειο Ιράκ, που συνεργάζονται με την κυβέρνηση από υπουργικούς ή άλλους κυβερνητικούς θώκους. Να υπενθυμίσουμε ότι πριν από λίγες μέρες παρατήθηκε ο αιργανός υπουργός Εσωτερικών Αλί Αχμάντ Τζαλάλι και ως βασικός λόγος της παρατήσης του θεωρείται η εμπλοκή υπουργών της κυβέρνησης και άλλων κυβερνητικών αξιωματούχων στο εμπόριο ναρκωτικών.

■ Iράκ

Πολιτικά τερτίπια και εξουσιαστικές κόντρες

Την ίδια στιγμή που βρίσκεται σε εξέλιξη η μεγαλύτερη επιχείρηση των Αμερικάνων κατά των ανταρτών του Ιράκ, στα σύνορα με τη Συρία, μια άλλη επιχείρηση εξελίσσεται στο πολιτικό επίπεδο. Η επιχείρηση που λέγεται «Ιρακινό Σύνταγμα» το οποίο θα τεθεί σε δημοψήφισμα στις 15 Οκτωβρίου. Προκειμένου να νομιμοποιήσουν την κατοχή οι Αμερικάνοι προωθούν την ψήφισή του που θα αποτελέσει ταυτόχρονα πλήγμα στην ενότητα του ιρακινού κράτους, δημιουργώντας ένα χαλαρό ομοσπονδιακό κράτος που θα το ελέγχουν καλύτερα.

Για να έχει τα φόντα να περπατήσει, όμως, ένα τέτοιο Σύνταγμα θα πρέπει να εγκριθεί από την πλειοψηφία του πληθυσμού, ακόμα και από τους Σουνίτες. Ή τουλάχιστον να μην απορριφθεί από μεγάλο ποσοστό των Σουνιτών. Διαφορετικά, το νέο Σύνταγμα θα είναι κενό γράμμα. Γι' αυτό και το ενδιάμεσο Σύνταγμα, που συντάχθηκε από την αμερικανική στρατιωτική διοίκηση υπό την αιγίδα του Πολ. Μπρέμερ το 2003, ανέφερε ότι «το γενικό δημοψήφισμα θα είναι επιτυχές και το σχέδιο συντάγματος θα επικυρωθεί μόνο εάν η πλειοψηφία των Ιρακινών ψηφοφόρων ή των ψηφισάντων; Αν και η κοινή πρακτική σε όλες τις εκλογικές διαδικασίες αναφέρεται πάντοτε σ' αυτούς που ψήφισαν κι όχι σ' αυτούς που είναι καταγεγραμμένοι (διαφορετικά, ούτε στις ΗΠΑ ούτε στο Ιράκ) θα έβγαζαν ποτέ κυβέρνηση», το «ιρακινό κοινοβούλιο» αποφάσισε την περασμένη Κυριακή να επικυρώνεται με βάση το 50% των ψηφισάντων (δηλαδή άσχετα απ' το ποσοστό αποχής) και το βέτο να υπολογίζεται επί των καταγεγραμμένων ψηφοφόρων ή των ψηφισάντων; Αν και η κοινή πρακτική σε όλες τις εκλογικές διαδικασίες αναφέρεται πάντοτε σ' αυτούς που ψήφισαν κι όχι σ' αυτούς που είναι καταγεγραμμένοι (διαφορετικά, ούτε στις ΗΠΑ ούτε στο Ιράκ) θα έβγαζεν ποτέ κυβέρνηση, αν συγκεντρώσει την πλειοψηφία στο σύνολο των ψηφισάντων της χώρας.

Με δεδομένη τη δυσφορία του σουνιτικού πληθυσμού και την συνέχιση της εξέγερσης στη χώρα, αυτή η διάταξη έθετε σοβαρά προβλήματα στην επικύρωση του Συντάγματος. Γιατί οι Σουνίτες διαθέτουν άνετη πλειοψηφία σε τέσσερις από τις 18 επαρχίες του Ιράκ. Γι' αυτό, το «ιρακινό κοινοβούλιο» έσπευσε να «διορθώσει» τη διάταξη αυτή, που άφηνε ένα παραθυράκι στην ερμηνεία του βέτο των 2/3. Δεν καθόριζε σε ποια 2/3 αναφέρεται. Τα 2/3 των καταγεγραμμένων ψηφοφόρων ή των ψηφισάντων; Αν και η κοινή πρακτική σε όλες τις εκλογικές διαδικασίες αναφέρεται πάντοτε σ' αυτούς που ψήφισαν κι όχι σ' αυτούς που είναι καταγεγραμμένοι (διαφορετικά, ούτε στις ΗΠΑ ούτε στο Ιράκ) θα έβγαζεν ποτέ κυβέρνηση, αν συγκεντρώσει με βάση το 50% των ψηφισάντων (δηλαδή άσχετα απ' το ποσοστό αποχής) και το βέτο να υπολογίζεται επί των καταγεγραμμένων ψηφοφόρων και όχι αυτών που ψήφισαν, με συνέπεια στην ουσία να το αναφεί. Γιατί είναι προκλητικό να εφαρμόζονται άλλα μέτρα κι άλλα σταθμά για την ίδια εκλογική διαδικασία. Δηλαδή, το Σύνταγμα να επικυρώνεται με βάση το 50% των ψηφισάντων (δηλαδή άσχετα απ' το ποσοστό αποχής) και το βέτο να υπολογίζεται επί των καταγεγραμμένων ψηφοφόρων την αλλάζει. Ετσι, λοιπόν, αποφάσισε το βέτο των 2/3 να ισχύσει επί των καταγεγραμμένων ψηφοφόρων και όχι αυτών που ψήφισαν, με συνέπεια στην ουσία να το αναφεί. Γιατί τα 2/3 επί των καταγεγραμμένων ψηφοφόρων σημαίνει

ότι, ακόμα και αν όλοι όσοι ψήφισαν σε μία επαρχία το καταψήφισουν, αν σ' αυτή την επαρχία η συμμετοχή είναι κάτω των 2/3 (δηλαδή κάτω του 67%), τότε αυτό δε συνιστά βέτο και το Σύνταγμα μπορεί να επικυρωθεί, αν συγκεντρώσει την πλειοψηφία στο σύνολο των ψηφισάντων της χώρας. Γι' αυτό και το κοινοβούλιο απέσυρε την τροποποίηση αυτή μετά από δύο μέρες (αφού καταγγέλθηκε από τον ΟΗΕ και διαφοροποιήθηκε απ' αυτή η Ουάσινγκτον). Ισως οι Αμερικάνοι να μαζεύτηκαν μετά από παζάρια με τους υπόλοιπους ιμπεριαλιστές και συνεκπιμώντας τις αντιδράσεις ακόμα και Σουνιτών βουλευτών. Το σήγουρο είναι ότι αποτελεσματικά έσπευσε η προκλητική που δεν πέρασε, αλλά δείχνει πόσο «δημοκρατικά» λειτουργούν οι καταστατικές των κατακτητών, που κάνουν τα πάντα για να εξαπατήσουν τον Ιρακινό λαό, αλλά και τα ζόρια που τραβάνε αυτή την περίοδο.

Ζόρια που γίνονται ακόμα χειρότερα μετά από τις ενδοκυβερνητικές κόντρες που ξέσπασ

Σίτες δεν εφόρμοσαν τη συμφωνία για το Κιρκούκ. Η συμφωνία προέβλεπε την επανεγκατάσταση Κούρδων στην πόλη και το ξαναμοίρασμα των πόστων, προκειμένου να ενισχυθούν οι Κούρδοι στα διάφορα αξιώματα. Οι Κούρδοι εποφθαλμούν το Κιρκούκ θέλοντας να το προσαρτήσουν στο μελλοντικό ομόσπονδο κρατιδίο που ευελπιστούν ότι θα φτιάξουν, προκαλώντας όμως την αντιδραση της Τουρκίας που βλέπει με ανησυχία την όλη εξέλιξη. Γι' αυτό η υπόθεση του Κιρκούκ είναι κάτι που δύσκολα θα προχωρήσει και μάλλον δεν πρόκειται να ικανοποιηθούν τα αιτήματα των Κούρδων. Το πρόβλημα θα εξελιχθεί σε μια μόνιμη πληγή που θα ξερνάει συνεχώς πολιτική κρίση.

■ Γάζα

Στο κόκκινο η αντιπαράθεση

Μπορεί ο πρόεδρος της Παλαιστινιακής Αρχής Μαχμούντ Αμπτάς να δηλώνει σε όλους τους τόνους ότι δεν επιδιώκει ένοπλη αντιπαράθεση με «τ' αδελφιά του» και να εμφανίζεται ότι αντιστέκεται στις επιταγές του Κουαρτέτου, των Αμερικάνων και των Σιωνιστών, που απαιτούν τη διάλυση όλων των ένοπλων οργανώσεων της Ιντιφάντα, τα γεγονότα όμως τον διαψεύδουν. Γιατί μπορεί να μην κήρυξε ποτέ ανοιχτά τον πόλεμο στη Χαμάς και Παλαιστίνιων μπάτσων στην πόλη της Γάζας, που διήρκησαν γύρω στις πέντε ώρες και οδήγη-

έχει την πλειοψηφία του πληθυσμού της Γάζας με το μέρος της), ακολουθεί όμως έναν άλλο δρόμο, έναν ύπουλο δρόμο.

Πρώτα ήταν η απαγόρευση της κυκλοφορίας με όπλα σε όλους τους μαχητές, εκτός φυσικά των μπάτσων της Παλαιστινιακής Αρχής (ΠΑ). Την περασμένη Κυριακή, αυτή η απαγόρευση εφαρμόστηκε στην πράξη. Με αποτέλεσμα τις ένοπλες συγκρούσεις μεταξύ μαχητών της Χαμάς και Παλαιστίνιων μπάτσων στην πόλη της Γάζας, που διήρκησαν γύρω στις πέντε ώρες και οδήγη-



σαν στο θάνατο του διοικητή ενός αστυνομικού τμήματος και δύο πολιτών, τον τραυματισμό δεκάδων και τη μεταφορά των συγκρούσεων στον γειτονικό προσφυγικό καταυλισμό. Συγκρούσεων που οδήγησαν σε πολιτική κρίση με την αποπομπή του Παλαιστίνιου υπουργού Εσωτερικών και τη διάλυση της κυβέρνησης, μετά από τον εκβιασμό του παλαιστινιακού κοινοβουλίου στον Αμπτάς ότι ή σχηματίζει νέα κυβέρνηση μέσα σε δύο βδομάδες ή

αντιμετωπίζει πρόταση δυσπιστίας. Σύμφωνα με τον εκπρόσωπο της ΠΑ, οι συγκρούσεις ξεκίνησαν μετά από κάποιο τσακωμό του γιου του δολοφονημένου ηγέτη της Χαμάς, Ραντίσι, με έναν πολίτη έξω από το ATM μιας τράπεζας. Η αστυνομική περίπολος – πάντα κατά την ΠΑ – έσπευσε να τους χωρίσει και τότε δέχτηκε τα πυρά από δεκάδες μαχητές της Χαμάς. Αυτή η εκδοχή παρουσιάστηκε και στα παλαιστινια-

κά ΜΜΕ, όπως καταγγέλλει η Χαμάς, σε μια προσπάθεια να παρουσιαστεί η οργάνωση σαν συμμορία. Είχαν προηγηθεί τα αποτελέσματα των «ερευνών» της ΠΑ για τις εκρήξεις σε προρείς της Χαμάς που η οργάνωση χρέωσε στους Σιωνιστές, ενώ η ΠΑ σε εκρηκτικά που έσκασαν κατά λάθος.

Το έδαφος, λοιπόν, ήταν έτοιμο. Κι αν πάσσει αυτό μέσα στον παλαιστινιακό λαό, το επόμενο βήμα είναι πιο εύκολο. Να νομιμοποιηθεί η αστυνομική βία για τον αφοπλισμό όλων των ένοπλων οργανώσεων. Ομως η Χαμάς δεν είναι μια συμμορία. Ούτε θα μπορούσε να ενεργήσει κατ' αυτό τον τρόπο και μάλιστα όχι ένα τυχαίο στέλεχός της, αλλά ο γιος του δολοφονημένου ηγέτη της, τη στιγμή που η ίδια η οργάνωση εμφανίζεται ιδιαίτερα προσεκτική στις κινήσεις της επιδιώκοντας την εθνική ενότητα, αφάνοντας μάλιστα στο σημείο να αποδεχτεί την απαγόρευση να κουβαλάνε όπλα στους δρόμους τα μέ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 10

«Σιδερένια γροθιά» και «Πύλη του ποταμού» στο δυτικό Ιράκ

Δύο νέες μεγάλης κλίμακας δεκαταριστικές επιχειρήσεις εναντίον των ανταρτών βρίσκονται παράλληλα σε εξέλιξη τις μέρες αυτές στο δυτικό Ιράκ. Η επιχείρηση «σιδερένια γροθιά» ξεκίνησε το περασμένο Σάββατο, 1η Οκτωβρίου, στις πόλεις Sadah, Karabilah και Rumana κοντά στα συριακά σύνορα, με τη συμμετοχή 1.000 αμερικάνων στρατιωτών.

Η επιχείρηση «Πύλη του Ποταμού» ξεκίνησε τα χαράματα της περασμένης Τρίτης, 4 Οκτωβρίου, για την ανακατάληψη τριών πόλεων του Ευφράτη, της Haditha, της Haqlaniyah και της Parwana. Οι πόλεις αυτές, με πληθυσμό περισσότερο από 100.000, είχαν περάσει υπό τον έλεγχο των ανταρτών στις αρχές της χρονιάς, ύστερα από αιματηρές επιθέσεις εναντίον των δυνάμεων του ιρακινού κυβερνητικού στρατού, που αναγκάστηκε να τις εγκαταλείψει. Στην επιχείρηση αυτή συμμετέχουν 2.500 αμερικάνοι και ιρακινοί στρατιώτες με την υποστήριξη δεκάδων πολεμικών αεροπλάνων και ελικοπτέρων που ανοίγουν το δρόμο βομβαρδίζοντας την περιοχή.

Και στις δύο επιχειρήσεις οι Αμερικάνοι συναντούν ελάχιστη αντίσταση, γιατί, όπως συνέβη και σε άλλες περιπτώσεις με πιο πρόσφατη την Ταλαιφάρ, οι αντάρτες εγκατέλειψαν την περιοχή πριν εκδηλωθούν οι αμερικανικές επιθέσεις. Χιλιάδες άνθρωποι έχουν εγκαταλείψει τα σπίτια τους και αυτοί που έχουν μείνει καταγγέλλουν ότι οι Αμερικάνοι κάνουν έρευνες από σπίτι σε σπίτι, συλλαμβάνουν όποιον θεωρούν ύποπτο και κατεδαφίζουν το σπίτι του, όπως και κάθε κτίσμα που θεωρούν ότι προγονητικά για τους κατοχή. Ομως και σ' αυτό τον τομέα τα τελευταία στοιχεία είναι απογοητευτικά για τους κατοκτήτες. Ανώτατοι αμερικάνοι



αντάρτες, με αποτέλεσμα εκατοντάδες σπίτια και καταστήματα να έχουν υποστεί ζημιές ή να έχουν καταστραφεί ολοκληρωτικά. Οι αμερικάνοι κατακτητές επιφυλάσσουν και για τις πόλεις αυτές την τύχη της Talafar, οι κάποιοι της οποίας όταν άρχισαν να επιστρέφουν αντίκρισαν μια πόλη - φάντασμα, με το μεγαλύτερο μέρος της εντελώς κατεστραμένο.

Η εύκολη ανακατάληψη των ελεγχόμενων από τους αντάρτες περιοχών του δυτικού Ιράκ μπορεί να προσφέρεται για την αμερικανική προπαραγάνδα, όμως δεν δίνει λύση στο πρόβλημα. Γιατί οι αμερικανικές δυνάμεις δεν μπορούν να παραμείνουν, οι ιρακινές είναι ανίκανες να κρατήσουν μακριά τους αντάρτες, με αποτέλεσμα μόλις φύγουν οι Αμερικάνοι οι αντάρτες να επιστρέψουν. Γι' αυτό και η συγκρότηση ενός αιχμάλωτου ιρακινού κυβερνητικού στρατού είναι καθοριστικό ζήτημα για την αμερικανική κατοχή. Ομως και σ' αυτό τον τομέα τα τελευταία στοιχεία είναι απογοητευτικά για τους κατοκτήτες. Ανώτατοι αμερικάνοι



Και όμως κινείται...

Δε μπορούμε να προβλέψουμε αν η γενική Διαπεργία της περασμένης Τρίτης στη Γαλλία σηματοδοτεί την αρχή ενός «θερμού Φθινοπώρου» στη χώρα, το σίγουρο όμως είναι ότι οι αντιδραστικές αλλαγές στην ασφάλιση, οι ιδιωτικοποιήσεις, η ανεργία και το πάγωμα των μισθών έβγαλαν στους δρόμους των γαλλικών πόλεων εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους (150.000 ήταν μόνο στο Παρίσι). Ανθρώπους που, αν εξαρέσει κανείς τους ναυτεργάτες της Κορσικής, δεν ήταν ούτε προετοιμασμένοι για κάποια σύγκρουση ούτε για αποδέσμευση από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Ομως, ήταν αγανακτισμένοι και πεπεισμένοι ότι το να κάθεσαι μόνο στον καναπέ και να περιμένεις να τελειώσει το σίριαλ στην τηλεόραση, για να πας αύριο στο ίδιο μεροκάματο, δεν αποτελεί λύση.

Στην Κορσική τα πράγματα ήταν διαφορετι-

κά. Μετά από την επιχείρηση των κομάντος στο φέρι της SNCM (της γαλλικής κρατικής «Εθνικής Μεσογειακής Εταιρίας της Κορσικής»), που είχαν καταλάβει οι ναυτεργάτες την προηγούμενη βδομάδα, την επέμβαση του στρατού το περασμένο Σάββατο για τη διάλυση του μπλόκου των ναυτεργατών στο λιμάνι Αζάτσιο και την εκτόξευση ρουκέτας την προηγούμενη Πέμπτη κατά της νομαρχίας στο ίδιο λιμάνι, τα πνεύματα ήταν τεταμένα και δεν άργησαν να προκληθούν νέες συγκρούσεις, μια μέρα πριν την γενική απεργία, με τη γαλλική αστυνομία να πνίγει στα ασφυξιογόνα τους διαδηλωτές.

Σε μια εποχή που οι λέξεις ταξική πάλη αικούνται σαν «ξύλινο κατασκευασμα» κάποιας άλλης εποχής, ταιριάζει η ρήση του Γαλιλαίου: Και όμως κινείται. Οσο υπάρχει ταξική καταπίεση...



Αίτημα μονόδρομος

«Η εργασία αποτελεί δικαίωμα και προστατεύεται από το Κράτος, που μεριμνά για τη δημιουργία συνθηκών απασχόλησης όλων των πολιτών και για την πθική και υλική εξύψωση του εργαζόμενου αγροτικού και αστικού πληθυσμού».

Σύνταγμα, άρθρο 22, παρ. 1

Πόσοι εργαζόμενοι - έλληνες πολίτες γνωρίζουν αυτή τη διάταξη του Συντάγματος; Ελάχιστοι. Γιατί οι εργαζόμενοι έχουν συνθίσει να μη δίνουν πίστη στις λαμπρές διακρύξεις. Η πείρα τους έχει διδάξει ότι η πραγματική πολιτική ασκείται μακράν των διακρύξεων.

Οι γραφειοκράτες συνδικαλιστές, πάντως, τη γνωρίζουν πολύ καλά ειδικά αυτή τη συνταγματική διάταξη. Μέχρι και πριν δεκαπέντε χρόνια κουνούσαν σαν σημαία το Σύνταγμα και καλούσαν τις κυβερνήσεις να το εφαρμόσουν. Να πάρει το κράτος τις επιχειρήσεις και να τις λειτουργήσει, για να μη χάσουν τη δουλειά τους οι εργάτες. Είχαν αιτήματα για τους ανέργους. Ζητούσαν να πάει το ταμείο ανεργίας στο 80% του βασικού μισθού. Να δίνεται για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Ζητούσαν να μειωθεί ο ημερήσιος και εβδομαδιαίος χρόνος εργασίας, για να αυξηθεί η απασχόληση.

Αιτήματα ρεφορμιστικά, σίγουρα, αλλά αιτήματα. Σήμερα βλέπουν τις επιχειρήσεις να κλείνουν η μια μετά την άλλη και απλώς βγάζουν καμιά ανακοίνωση διαμαρτυρίας. Αιτήματα έχουν πάψει να έχουν εδώ και καιρό. Πάρτε τις ανακοινώσεις της ΓΣΕΕ και των Ομοσπονδιών. Θα δείτε ότι δεν έχουν καν αιτήματα για τους ανέργους. Το 1990 συμφώνησαν να κλείσουν οι λεγόμενες προβληματικές επιχειρήσεις, που τις διαχειρίζονταν το κράτος, και να πεταχτούν χιλιάδες εργάτες στο δρόμο. Υστερα, συμφώνησαν στα κακόφημα «ενεργυπτικά προγράμματα απασχόλησης», μέσω των οποίων τα λεφτά των ανέργων γίνονται επιδοτήσεις για τους καπιταλιστές. Τόσα χρόνια ήξεραν ότι οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ «μπαλαμούτιαζαν» τα στοιχεία για την ανεργία και όχι μόνο έκαναν το κορόδιο, αλλά έβαζαν και πλάτη για να περνάει η προπαγάνδα. Θυμήθηκαν να ψευλίσουν κάποια λογάκια καταγγελίας τώρα, που άλλαξε η κυβέρνηση.

Αλλά και πάλι λογάκια μόνο. Ούτε καν αιτήματα. Πόσο μάλλον οργάνωση σγώνων για τη διεκδίκηση αιτημάτων. Παρακολουθούν απαθείς τις επιχειρήσεις να κλείνουν ή να μεταναστεύουν και συνωθούνται σε συσκέψεις επί συσκέψεων στο γραφείο του Γιακουμάτου, όπου ανακοινώνονται κάποια ψευτομέτρα για τους απολυμένους (π.χ. παράταση του χρόνου επιδότησης ανεργίας, συμμετοχή σε προγράμματα «κατάρτισης» και κουπόνια για δωρεάν αγορά σχολικών ειδών).

Ο δρόμος για τους εργαζόμενους είναι μονόδρομος. Δεν έχουν ανάγκη την υποκριτική συνταγματική διακήρυξη, τους αρκεί το ταξικό τους δίκιο, για να διεκδικήσουν επίδομα ανεργίας για όλους τους ανέργους, ίσο τουλάχιστον με το βασικό μισθό, για όλο το διάστημα που διαρκεί η ανεργία τους.

KONTRA



■ Σεμνότης και ταπεινότης

Όταν άρχισε η φιλολογία για το 42% στις δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές, ο Πρ. Παυλόπουλος, κατά τη γνώμη συνήθειά του, πήρε σθάρνα τα ραδιόφωνα και άρχισε να προσπαθεί να αποφορτίσει την ένταση. Και τούτο και τ' άλλο και προπαντός μη βιάζεστε, γιατί όλα τα δέματα θα τεθούν σε διάλογο με τα κόμματα και τους φορείς της αυτοδιοίκησης. Τώρα, η κυβέρνηση, αυτή η ίδια που θα έκανε διάλογο για όλα τα δέματα, λέει ότι θα κάνει διάλογο αλλά όχι για το 42%, που δεν το συζητά! Τί θα συζητήσει, δηλαδή; Τίποτα απολύτως. Και γιατί δεν έλεγε από την πρώτη στιγμή, ότι δεν συζητά το 42%; Γιατί τότε ακόμα δεν ήξερε αν θα είναι 42% ή 43%. Τώρα τέλειωσαν τη μελέτη οι εκλογομάγειροι και κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι το 42% είναι το ποσοστό που συμφέρει πιο πολύ τη ΝΔ.

■ Προκαλούν κιόλας

«Έιμαστε έτοιμοι να καλύψουμε το κομμάτι της Ολυμπιακής στην αεροπορική αγορά, στο εσωτερικό μέσω της συνεργασίας μας με την AEGEAN AIRLINES και στο εξωτερικό μέσω του δικτύου της LUFTAHANSA. Άς μη φοβούνται οι Ελληνες, δεν πρόκειται να υπάρξουν επιπτώσεις στην εξυπηρέτησή τους και στον τουρισμό». Αυτά δήλωσε κομπάζοντας, με τον γνωστό γερμανικό «άερα», ο αντιπρόεδρος της LUFTHANSA Γιοακίμ Στάινμπαχ, που μυρίστηκε πτώμα και σαν κοράκι έσπευσε να μας επισκεφτεί, για να ρυθμίσει από κοντά τις «δουλειές». Το σημειώνουμε, γιατί λίγες μέρες πριν η AEGEAN, που έχει συνεταιριστεί με τον γερμανικό κολοσσό, έβγαλε ολοσέλιδη πληρωμένη ανακοίνωση στις εφημερίδες, στην οποία μας διαβεβαίωνε ότι δεν έχει κανένα ενδιαφέρον για την ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ. Οντως, έτσι είναι, κανένα ενδιαφέρον για την ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ δεν έχουν. Απλώς... να κλείσει δέλουν, για να πάρουν τα δρομολόγια της [τα περιβόλητα slots, στην Ελλάδα και το εξωτερικό].



■ Περι αδιεξόδων

Οπως όλα δείχνουν, ο «μεγάλος συνασπισμός» Σοσιαλδημοκρατών και Χριστιανοδημοκρατών στη Γερμανία είναι έτοιμος [κάτι τελευταίες πινελιές απόμενουν]. «Στη δημοκρατία δεν υπάρχουν αδιεξόδα», λένε οι οπαδοί του αστικού κοινοβουλευτισμού. Σωστά. Να φανταστείτε ότι εμείς διμηδήκαμε το δικό μας 1989. Οχι μόνο την πρώτη κυβέρνηση, όπου ο ενιαίος τότε ΣΥΝ [με Φλωράκη και Κύρκο] συμμάχησε με τον Μητσοτάκη, για να παραπέμψουν τον Παπανδρέου και μερικούς ακόμη Πασόκους στο Ειδικό Δικαστήριο με την κατηγορία ότι «τα παιρναν», αλλά και τη δεύτερη, με πρωθυπουργό τον Ζολώτα, όπου οι δύο πρώην συνεταίροι συμμάχησαν και με τον Παπανδρέου, τον οποίο μόλις είχαν παραπέμψει να δικαστεί! Οχι τίποτ' άλλο, αλλά κάποιοι εκεί στον Περισσό φωνάζουν σήμερα και μας ζητούν να δούμε το παράδειγμα της Γερμανίας, που δείχνει ότι τα δύο κόμματα εξουσίας δεν έχουν ουσιαστικές διαφορές. Σωστό είν' αυτό, αλλά να μην ξεχάνε και τις δικές τους πομπές.

■ Εθνικά

Ψιλομπάχαλο έκανε το ΠΑΣΟΚ την τελευταία συνεδρίαση του Συμβουλίου Εξωτερικής Πολιτικής. Πονηρά σκεφτόμενοι οι Πασόκοι δεν δέλησαν να δώ-

νη ΝΔ δεν είχε κανένα πρόβλημα να κουβαλήσει το Χριστόδουλο για να κάνει αγιασμό στην έναρξη της νέας βουλευτικής περιόδου. Ο Γιωργάκης κατάπιε (για πολλοστή φορά) την ντροπή του και προσκύνησε ευλαβικά τον... θεσμό του έθνους (αδιάψευστος μάρτυρας η φωτό). Ο ΣΥΝ την έκανε και πάλι, κερδίζοντας πόντους ως η μόνη συνεπής αστοφιλεύθερη δύναμη, που ζητά το χωρισμό Εκκλησίας - κράτους. Κι ο Περισσός; Τί έκανε ο Περισσός, ρε παιδιά; Μάταια ψάχνει πληροφόρηση ο αναγνώστης της κομματικής φυλλάδας. Μια ειδησούλα στα ψηλά της σελ. 10 και καθόλου ρεπορτάζ για το τι έγινε στον αγιασμό. Λογική στάση. Τί να γράψουν, δηλαδή, όπι και πάλι προτίμησαν να μείνουν στην τελετή; Αλήθεια, η Λιάνα (Εσανα) φημίζει το χέρι του χρυσόδουλου στο διάδρομο;

■ Πράκτορες και πρακτοροποιία

Εντελώς στα ψηλά πέρασε η είδηση για τους δύο βρετανούς πράκτορες που συνελήφθησαν από την ιρακινή αστυνομία και οι βρετανικές κατοχικές δυνάμεις οργάνωσαν ολόκληρη πολεμική επιχείρηση για να τους απελευθερώσουν, πυροδοτώντας ένα μαζικό κύμα αντικατοχικών εκδηλώσεων στη Βασόρα. Δεν ήταν στρατιωτικοί αλλά πράκτορες της SAS, αποκάλυψε το BBC. Βρίσκονταν σε αποστολή δολοφονίας Ιρακινών ή τοποδέτησης βομβών, έγραψε η Washington Post. Δεν αμφιβάλλουμε ότι αυτό συνέβη. Γ' αυτό τους συνέλαβε η δωσιλογική αστυνομία, γ' αυτό ισοπέδωσαν μια φυλακή οι βρετανοί για να τους απελευθερώσουν. Οι πράκτορες κάποια προβοκάτσια προσπαθούσαν να στήσουν, για να σπρώξουν τα πράγματα σε εμφύλιο μεταξύ σουνιτών και σιιτών (το πιο πιδανό είναι να χτυπούσαν σουνιτικό στόχο, για να προκαλέσουν κύμα αντεδίκησης). Γνωρίζοντας ότι σε τέτοιες ιστορικές στιγμές πάντα υπάρχει δράση πρακτόρων, οφείλουμε να αντιταχθούμε σδεντερά και στην πρακτοροποιία, που αποδίδει όλες τις πράξεις ένοπλης αντίστασης σε πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών. Την ιστορία δεν την γράφουν οι πράκτορες, αλλά οι λαϊκές μάζες που αγωνίζονται και δυσιάζονται. Σ' αυτούς τους αγώνες, ειδικά όταν δεν υπάρχει ισχυρή πολιτική συγκρότησή τους, και λάδη γίνονται και αίμα χύνεται άδικα. Δείτε, όμως πόσο περήφανα και αποφασιστικά αντιδρά ο Ιρακινός λαός. Το παιδί του χάνει ο άλλος και από το στόμα του δεν βγαίνει βρισιά ή κατάρα για τις αντιστασιακές οργανώσεις. Εργο των κατακτητών το δεωρεί, αυτούς καταριέται.

υπάρχει καμία απολύτως συναίνεση σε μια πολιτική παράδοσης των όπλων, μειωμένων προσδοκιών για τη χώρα και τον ελληνισμό και χαμένων ευκαιριών». Οπότε ανέλαβε να επαναφέρει τα πράγματα στην εδνική τους βάση ο ΣΥΝ που δήλωσε (διά στόματος Κωνσταντόπουλου), ότι «η συζήτηση για τα δέματα εξωτερικής πολιτικής δεν δια πρέπει να επηρεάζεται από αυτούς τους παράγοντες» (σ.σ. τις αντιπαλότητες στην εσωτερική πολιτική)! Προφανώς, η εξωτερική πολιτική δεν είναι ταξική και γι' αυτό δεν πρέπει να επηρεάζεται από την πορεία της ταξικής πάλης στο εσωτερικό της χώρας.

■ Ασφαλίτες σε σχολείο!

Εγίνε κι αυτό. Ασφαλίτες μπούκαραν σε Δημοτικά Σχολεία στα Χανιά, ψάχνοντας αλλοδαπό μαδητή! Στο 9ο Δημοτικό οι δάσκαλοι και η διεύθυνση αντέδρασαν αμέσως και δεν τους άφησαν να μπουν στο σχολείο. Στο 7ο Δημοτικό, όμως, μπούκαραν και άρχισαν να ψάχνουν τις τάξεις για να βρουν το παιδί. Δεν το βρήκαν, αλλά το βρήκαν στην είσοδο, γιατί εκείνη την ώρα το έφερνε η μητέρα του. Πήραν το παιδί στο Τμήμα (!) και λίγο αργότερα το άφησαν, χωρίς να δώσουν καμιά εξήγηση για την πράξη τους! Το γεγονός κατήγγειλε -ως όφειλε- ο Σύλλογος Δασκάλων και Νηπιαγωγών Ν. Χανίων, όμως δεν μπορεί να μείνει σ' αυτό. Πρέπει να υπάρξει συνέχεια. Άλλα πρέπει να υπάρξει και προβληματισμός για τη γενικότερη κοινωνική ανοχή και ενδάρρυνση της μπασοκρατίας.

■ Παγκαλοτάκης

Θυμάστε τη συλλογιστική του Μητσοτάκη: Ο Καραμαλής (ο πεδαμένος) διορίστηκε από τη Βασιλίσσα, ο Γ. Παπανδρέου (ο πεδαμένος) ήταν αυτό, ο Α. Παπανδρέου ήταν το άλλο, ο Κωστάκης είναι καλός αλλά ανεπαρκής, ο Γιωργάκης δεν κάνει για πρωδυπουργός το παιδί, τί μένει; Ο Μητσοτάκης και η κοράκλα του. Την ίδια ακριβώς συλλογιστική χρησιμοποιεί και ο Πάγκαλος. Ο Πάγκαλος που είναι απόλαυση όταν τα παίρνει στο κρανίο και δεν κρατάει τη γλώσσα του. Οπως την προηγούμενη βδομάδα στο ΠΣ του ΠΑΣΟΚ, όπου είπε και τα εξής: «Ο Ανδρέας έγινε πρωδυπουργός επειδή ήταν γιος του Γεωργίου, ο Σημίτης έγινε πρωδυπουργός λόγω των δημοσκοπήσεων και όλοι ξέρουμε πως έγινε ο Γιώργος αρχηγός. Φτάνει πια. Πάτε να φτιάξετε ένα κόμμα για λαντζί λενινιστικού τύπου». Αχρηστοί, λοιπόν, οι μέχρι σήμερα αρχηγοί του ΠΑΣΟΚ. Τί μένει; Ο Θόδωρας, φυσικά, αυτή η αδικημένη προσωπικότητα, που το φέρει βαρέως ότι κάποιοι του αρπάζουν μέσα από τα χέρια την αρχηγία που ουδέποτε διεκδίκησε. Μόνο σε ένα σημείο δεν μας τα λέει καλά. Σε ό,τι αφορά τον Σημίτη. Αν δυμόμαστε καλά, στη «συμμορία των 4», που πρώθιμης τον Σημίτη, επίλεκτο μέλος ήταν και ο Πάγκαλος. Άρα, οδηγούμαστε στο συμπέρασμα, ότι ο Θόδωρας τα βάζει και με τον εαυτό του.

■ Πήραν αέρα

Κωνσταντόπουλος και Ακης είχαν πάντοτε άριστες προσωπικές και πολιτικές σχέσεις, τις οποίες φρόντιζαν να δημοσιοποιούν με κάποια πολυδιαφημισμένα γεύματα [ζέρετε, απ' αυτά που τα ονομάζουν «ιδιωτικές στιγμές»], αλλά έχουν οι ίδιοι σπεύσει να ειδοποιήσουν δημοσιογράφους και κανάλια για το πού και πότε θα βρεθούν για να φάνε]. Ο Ακης εμφανίζεται εσχάτως ως ο έλληνας Λαϊφοντέν. Ο Κωνσταντόπουλος μιλάει με τα δερμότερα λόγια για το «πείραμα της Γερμανίας» [βλέπε για παράδειγμα «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία», 2.10.05]. Αδικούνται, λοιπόν, μερικοί που υποστηρίζουν ότι πήρε ο κώλος τους αέρα και άρχισαν να δουλεύουν και εδώ την ιδέα ενός «Αριστερού Κόμματος», που αν πιάσει μπορεί να ξαναβγάλει στον αφρό και τους δύο τους, που πλέον είναι στα αζήτητα;



■ Απορρίφθηκε η αίτηση αποφυλάκισής του

Συνεχίζεται ο αργός θάνατος του Σάββα Ξηρού

Οταν δεν θέλεις να αντιμετωπίσεις την ουσία, επειδή δεν μπορείς να την αντιμετωπίσεις, τότε καταφεύγεις σε νομικόσημα τερτίπια και αναγορεύεις τον τύπο σε παράγοντα σημαντικότερο από την ουσία. Αυτή την τακτική ακολούθησε το Πενταμελές Εφετείο Αθηνών, που δίκιασε την περασμένη Τετάρτη την αίτηση αναστολής εκτέλεσης της ποινής του Σάββα Ξηρού και την απέριψε ως απαράδεκτη, με το σκεπτικό ότι ο πολιτικός κρατούμενος δεν είχε αισκήσει έρεση κατά της πρωτόδικης καταδικαστικής απόφασης.

Και όμως, το νομικό αυτό ζήτημα τέθηκε ευθύς εξαρχής από την υπεράσπιση Ξηρού (Νίκος Μαυρομάτης και Γιώργος Γκουντούνος). Ο κ. Μαυρομάτης έθεσε το ζήτημα πριν καν αρχίσει η διαδικασία εξέτασης των μαρτύρων. Οντως, είπε, ο Σ. Ξηρός σε ένδειξη διαιμαρτυρίας δεν υπέβολε έρεση. Την υπέβολη αργότερα με ανορθόδοξο δικονομικά τρόπο και απερρίφθη με βούλευμα. Όμως στο δικαστήριο του δεύτερου βαθμού θα είναι παρών, γιατί ισχύει το επεκτατικό αποτελεσμα της έφεσης των συγκατηγορούμενων του. Υπάρχει το ενδεχόμενο να τύχει ποινικών ελαφρύνσεων. Ο ίδιος δεν προσδοκά άλλου είδους ευεργεσίες. Δεν ζητά επιείκεια ή φιλευστοποιία. Ο υπερασπιστής του ζητά... νομική επιείκεια στο συγκεκριμένο αίτημα. Ζητώ την αυστηρή εφαρμογή της νομοθεσίας, τη διερεύνηση των τυπικών και ουσιαστικών προϋποθέσεων.

Ο συνήγορος στηλίτευσε την ενέργεια του εισαγγελέα εφετών που από το γραφείο του, εισάγοντας την υπόθεση, προτείνει ταυτόχρονα την απόρριψη της ως απαράδεκτη (πρόκειται για τον γνωστό εισαγγελέα εφετών Κ. Καρούτσο). Ο κ. Μαυρομάτης χαρακτήρισε ανεπίτρεπτη παρέμβαση την ενέργεια αυτή του εισαγγελέα, μίλησε για βαριά νομική χειμωνιά που έχει ενσκύψει στην Ευρώπη μετά την 11η Σεπτέμβρη και για νομικό θράσος ενός εισαγγελέα, που και προηγούμενως, ανενδοιάστως και ανευθυρίστως δήλωνε ότι αρνείται να εισάγει την υπόθεση στο δικαστήριο. Σ' αυτό το θέμα αναφέρθηκε και ο Γ. Γκουντούνας, που περιέγραψε τις περιπτέτεις της υπόθεσης μέχρι να φτάσει τελικά να εκδικαστεί και απέδωσε όλες τις μεθοδεύσεις σε μια λογική εκδίκηση.

Ακολούθησαν οι μάρτυρες υπεράσπισης. Ο οφθαλμίατρος Νίκος Μανιός υπήρξε κατατέλτης. Μιλώντας πότε με επιστημονικούς όρους και πότε εκλαϊκευτικά, για να γίνεται καλύτερα αντιληπτός, περιέγραψε την εικόνα ενός ανθρώπου σχεδόν τυφλού, που μπορεί να διακρίνει μόνο δόχτυλα σε απόσταση μισού μέτρου από το ένα μάτι, ο οποίος δεν έχει τη στοιχειώδη περίθαλψη και του οποίου η κατάσταση χειροτερεύει, επειδή και οι επεμβάσεις που έγιναν, άψογες ιατρικά, έγιναν με καθυστέρηση πότε ημερών και πότε μηνών. Είμαι βέβαιος, κατέληξε ο αίτηση αποφυλάκισης. Κατέληξε διευκρινίζοντας ότι κατ' επανάληψη απευθύνθηκε στη διεύθυνση των φυλακών, ζητώντας από τη διαδρόμου πολλά από τα οποία συνέπιπταν με τα ούσα είχε καταθέσει προηγουμένων ο Ν. Μανιός. Χρειάστηκε να παρέμβει πάλι ο συνήγορος του για να του εξηγήσει, ότι επαναλάμβανε πράγματα που έχουν ακουστεί, όμως αυτός δεν είχε τη δυνατότητα να τα παρακολουθήσει! Κατέληξε διευκρινίζοντας ότι κατ' επανάληψη απευθύνθηκε στη διεύθυνση των φυλακών, ζητώντας από τη διεύθυνση πρόσβαση στην πρόσθια στοιχεία της αιτήσης αποφυλάκισης.

Ακολούθησαν οι ογκορεύσεις των συνηγόρων. Ο Γ. Γκουντούνας παρουσίασε νομική επιχειρηματολογία σύμφωνα με την οποία η αίτηση είναι νόμιμη παραδεκτή και πρέπει να γίνει δεκτή, επειδή πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις του νόμου. Ο Ν. Μαυρομάτης δεν άφησε αναπάντητη την αγόρευση του εισαγγελέα. Σε έντονο ύφος μίλησε για ευθεία, ανεπίτρεπτη και ανοίκεια παρέμβαση της εισαγγελικής αρχής, του εισαγγελέα που έγινε μόνο με διεκπεραιωτικά καθήκοντα, προς τους δικαστές. Περνώντας στην ουσία, αναφέρθηκε στις καταθέσεις των μαρτύρων («χρωστήρα είχε ο Τσιγαρίδας και σας ζωγράφισε την κατάσταση της φυλακής», είπε χαρακτηριστικά) και κατέληξε στο

γαρδίας, που περιέγραψε παραστατικά την κατάσταση του Σάββα, στο διάστημα που ήταν συγκρατούμενοι. Οταν δίκαζον σ' αυτή εδώ την αίτηση από την ουσία της ήταν δική μου αίτηση -επειδή πει ότι η υγεία μου σε σχέση μ' αυτή του Σάββα είναι ένα προς δέκα. Τώρα, μετά τα νέα στοιχεία που πληροφορίθηκα, λέω ότι είναι ένα προς εκατό. Ο Σάββας ζει σ' ένα βαθύ σκοτεινό πηγάδι, σε μια απομόνωση μέσα στην απομόνωση. Στη φυλακή δεν υπάρχει καμιά δυνατότητα προγραμματικής περιθωλψης. Αν αιρήσετε τον Σάββα Ξηρό στη φυλακή, θα είναι σαν να τον καταδικάζετε σε αργά και βασιστικό τόποντα.

Ζωντανό παράδειγμα. Δεν χρειάζεστε τους μάρτυρες, νάτος, τον βλέπετε, είπε στους δικαστές. Ζητά να μπορέσει να φροντίσει την υγεία του. Δεν είναι για δυο μήνες, αλλά πρέπει να προσθέσετε και τους 8-10 μήνες που θα κρατήσει η δική, ακόμα και το ενδεχόμενο αναβολής. Ο κατηγορούμενος φέρεται να επ

■ Πρωτοβουλία Οικοδόμων Αθήνας

Το Θέμα είναι τί κάνουν οι εργάτες

Εκλογές στο Συνδικάτο Οικοδόμων Αθήνας. Οι πελατειακές σχέσεις στο απόγειό τους. Οι οικοδόμοι προσέρχονται για να πάρουν το χαρτί προτεραιότητας για το χειμερινό επίδομα, αλλά για να το πάρουν πρέπει να πληρώσουν τις συνδρομές (φέτος, για να αποφευχθεί η γκρίνια, οι συνδρομές των προηγούμενων ετών κατέβηκαν στα 2 αντί για 15 ευρώ) και να ψηφίσουν.

Ο μηχανισμός όλος είναι επί ποδός. Οι προσερχόμενοι παίρνουν τα ψηφοδελτία της παράταξης του Περισσού έτοιμα και οδηγίες για το που θα τα ρίξουν. Οι μετανάστες, μεγάλο κομμάτι των οικοδόμων πλέον, ούτε που τα κοιτάζουν. Τα ρίχνουν όπου τους δείχνουν και πηγαίνουν να πάρουν το χαρτάκι, για να αποφύγουν το μπάχαλο του ΟΑΕΔ και την τυχόν απώλεια μεροκάματου στην ουρά. Συνδικάτο σε ρόλο κρατικής υπηρεσίας! Τα χαρτάκια προτεραιότητας για το επιδόμα μοιράζονται και από τον ΟΑΕΔ και από τα ΚΕΠ, μοιράζονται και από το Συνδικάτο. Γιατί; Γιατί μόνο έτσι έρχονται οι ψήφοι. Μετά βίας

Περνάμε μια περίοδο σαρωτικής επίθεσης σε όλες τις εργατικές κατακτήσεις και δικαιώματα. Μια περίοδο φτώχειας, ανεργίας, ανατροπής των εργασιακών σχέσεων. Μια περίοδο που δεν έχει τέλος. Τα χειρότερα δεν τα έχουμε δει αικόμα, βρίσκονται μπροστά μας.

Η κυβέρνηση της ΝΔ συνεχίζει την πολιτική που επιτίχθηκε στα χρόνια αύστησης, η οποία δεν έχει σαν στόχο να βοηθήσει τον ελληνικό καπιταλισμό να κρατηθεί και να βελτιώσει τη θέση του στο διεθνή καπιταλιστικό καταφερισμό εργασίας. Μια πολιτική που προωθείται σήμερα σ' ολόκληρη την Ευρώπη και συντονίζεται από τα όργανα της Ε.Ε., που όταν πρόκειται να πάρουν αντεργατικά μέτρα ζητούν τις διαφορές τους και δρουν ενιαία.

Η ανεργία σπάει το ένα ρεκόρ μετά το άλλο και η κυβέρνηση προσπαθεί "μαϊμουδίζοντας" τα στοιχεία του ΟΑΕΔ να την παρουσιάσει ότι τάχα μειώνεται. Επιχειρήσεις κλείνουν η μία μετά την άλλη και οι καπιταλιστές, αφού ροκάνισαν κρατικές επιδοτήσεις και το χρήμα που μάζεψαν μέσα απ' την μεγάλη ληστεία του χρηματιστηρίου, πάρινουν νέες επιδοτήσεις και "μεταναστεύουν" στα Βαλκάνια, αναζήτωντας τα μεροκάματα των 7 ευρώ τη μέρα και τις μεσαιωνικές εργασιακές σχέσεις. Τα λεφτά που πλήρωνουμε για την αντιμετώπιση της ανεργίας, αντί να πηγαίνουν για την ανακούφιση των ανέργων, (τα επιδόματα ανεργίας παραμένουν καθηλωμένα και σε ύψος και σε διάρκεια, εδώ και χρόνια), δίνονται σαν επιχορήγηση στους καπιταλιστές κι αυτοί από τη μεριά τους προσλαμβάνουν επιδοτούμενους ανέργους και αποδύουν εργαζόμενους, αφού κανείς δεν τους ελέγχει.

Η ακρίβεια σαρώνει. Οι ανατιμήσεις στα ειδή πλαστιάς κατανάλωσης έρχονται κατά κύματα. Το μόνο εμπόρευμα που μένει διατηρημένο είναι η εργαστική δύναμη και αυτοί έχουν το θράσος να μας λένε ότι πρέπει τα μεροκάματα και οι μισθοί να συγκρατηθούν ακόμη περισσότερο, για να βελτιώθει η ανταγωνιστικότητα!

Η φορολογία γίνεται ολοένα και πιο αντιλαϊκή. Η κυβέρνηση φορτώνει τη δημοσιονομική κρίση, για την οποία ευθύνεται το κεφαλαίο και οι άνθρωποι του (αρκεί να σκεφτούμε μόνο το μεγάλο φαγωτό της Ολυμπιάδας) στις πλάτες των εργαζομένων. Την ώρα που μειώνουν κατά το ένα τρίτο (από 35% σε 25%) τη φορολογία των καπιταλιστικών κερδών, ουξάνουν το ΦΠΑ κατά μια μονάδα. Ενώ οι τιμές στα καύσιμα καλπάζουν, το κράτος κερδοσκοπεί κι αυτό βγάζοντας το πρώτο εξάμηνο του 2005 περίπου 70 δισ. ευρώ περισσότερα από τη φορολογία των καυσίμων. Και ο Αλογοσκούφης έχει το θράσος να δηλώνει ότι "όραιμά" του, είναι

εφαρμογή ενιαίου συντελεστή 25% για τη φορολογία φυσικών προσώπων! Για να απληρώνουν οι πλούσιοι ακόμα λιγότερα και οι εργαζόμενοι με σταθερή δουλειά ακόμη περισσότερα.

Οι εργασιακές σχέσεις χει-
ούοτερεύουν. Δεν είναι μόνο
οι ΔΕΚΟ όπου η αισχρή συμ-
φωνία στον ΟΤΕ χρησιμο-
ποιείται σαν πιλότος για μια
γενική ανατροπή, η οποία
θα χρησιμοποιηθεί στη συ-
νέχεια σα μοχλός πέσης πά-
νων στο σύνολο της εργατι-
κής τάξης. Είναι και ο ιδιωτι-
κός τομέας της οικονομίας,
όπου συζητιούνται μέτρα
όπως η πλήρης απελευθέ-
ρωση των ομιδικών απολύ-
τεων, η καταστρατήγηση
των συλλογικών συμβάσεων
για ολόκληρους παραγωγι-
κούς κλάδους, η θέσπιση
απομικών συμβάσεων εργα-
σίας, η μείωση της απόδημω-
λυση, η παραπέρα διευθέτη-
νου εργασίας σε επίσημα βάση

Το ασφαλιστικό βρίσκεται σταθερά στην κλίνη του Προκρούστη. Κυβέρνηση και αξιωματική αντιπολίτευση συντονίζουν τα πυρά τους στις "πρόωρες συνταξιοδοτήσεις". Δηλαδή στους εργαζόμενους στα βαριά και ανθυγεινά, στα 58 χρόνια των οικοδόμων, στο δικαίωμα πρόωρης συνταξιοδότησης με πλήρη 35ετία, κ.λπ. Και η συμβιβασμένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ, δέχεται πλέον να πάει σε "κοινωνικό διάλογο" για το ασφαλιστικό, εγκαταλείποντας οικόμα και εργαστικά τις διεκδικήσεις του εργατικού κινήματος για κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών νόμων, για κατώτερη σύνταξην του ΙΚΑ στα 20 ημερομίσθια του ανειδίκευτου εργάτη, για αύξηση των συντάξεων, για γενική μείωση των ορίων ηλικιάς, για επιστροφή στα ταμεία μας των κλεμμένων τρισεκατομμυρίων, κ.λπ.

Οι οικοδόμοι ζήσαμε και ζούμε αυτή την επιθετικότητα του κεφαλαίου με δραματικό τρόπο και δεν θα ήταν υπερβολή να λέγαμε ότι είμαστε με την πλάτη στον τοίχο! Η προολυμπιακή περίοδος ήταν ένας κόλαφος για βασικά μας δικαιώματα και κατακτήσεις, έστω κι αν πρόσκαιοα "απαλλαχτήκαμε" από το βραχνά της ανεργίας. Μεροκάματα, ωράρια, ασφαλιστικά δικαιώματα, μέτρα υγειενής και ασφάλειας, σαρώθηκαν όλα απ' την εκμεταλλευτική μανία του κατασκευαστικού κεφαλαίου και των εργολάβων. Η μανία αυτή ήταν και είναι ο βασικός ένοχος για το βαρύ φόρο αίματος που πιλόρωσαμε οι οικοδόμοι την προηγούμενη περίοδο. Οι εκατοντάδες νεκροί και σακατεμένοι συνάδελφοί μας στα κάτεργα της

300 στη γενική συνέλευση (στα παραφρήματα οι συνελέυσεις έγιναν σε επίπεδο... παρέα), καμιά δεκοπενταριά χιλιάδες στις κάλπες. Για το... χαρτάκι ρε γαμώτο. Αυτό θα πει... ταξικός συνδικαλισμός. Αυτό θα πει ξεφτίλα. Ποιος, όμως, τα λογαριάζει αυτά; Σημασία έχει να πέφτουν τα κουκιά και τα λεφτά.

Και τί γίνεται με κάποιους πεισματάρχες, που όλο το χρόνο τρέχουν από γιοπτή σε εργοτάξιο και αποφάσισαν να πάρουν μέρος και στις εκλογές; Α, αυτοί είναι... πράκτορες της Ασφαλείας. Η γνωστή... Περισσή αλλητεία έχει αναλάβει δράση. Προκλήσεις, ύβρεις, αικόμα και προπηλακισμοί είναι η καθημερινή αντιμετώπιση στα μελη της Πρωτοβουλίας Οικοδόμων που παρευρίσκονται στα παραρτήματα. Είναι πραγματικά αξιοθαύμαστοι που μπορούν και κρατούν την ψυχραιμία τους (μέχρι πότε);. Γιατί; Ευεξήγητο. Γιατί η Πρωτοβουλία αποτελεί τη μοναδική ταξική αντιπολίτευση. Είναι εκείνη η συλλογικότητα που δεν λέει λόγια, αλλά βρίσκεται στους χώρους δουλειάς, δίνει μάχες εκεί που

Βγες έξω, σύντροφε! Ρίσκαρε
Τη δεκάρα, που ούτε δεκάρα πια δεν είναι
Τον τόπο για ύπνο που πάνω του πέφτει η βροχή
Και της δουλειάς τη θέση που αύριο θα χάσεις!
Μπρος, στο δρόμο έξω! Αγωνίσου!
Να περιμένεις πια δε γίνεται, είναι αργά πολύ!
Βοήθα τον εαυτό σου βοηθώντας μας: Κάνε πράξη
Την αλληλεγγύη!
Βγες έξω σύντροφε, αντιμέτωπος με τα όπλα και
Διεκδίκησε το μεροκάματό σου!
Σαν ξέρεις πως δεν έχεις τίποτα να χάσεις
Όπλα αρκετά οι αστυνόμοι τους δεν έχουν!
Μπρος, στο δρόμο έξω! Αγωνίσου!
Να περιμένεις πια δε γίνεται, είναι αργά πολύ!
Βοήθα τον εαυτό σου βοηθώντας μας: Κάνε πράξη
Την αλληλεγγύη!"

Μπέρτολτ Μπρεχτ

το Συνδικάτο απουσιάζει ή τα κάνει πλαισίου με τους εργολάβους (από τόση δεν είναι ο ρόλος των υπεργολάβων);, τους χαλάει τη σούπα. Τη εργατική δημοκρατία έτσι κι αλλιώς την έχουν γραμμένη. Γι' αυτό και ξεπέφτουν στο επίπεδο του κοινού τραμπούκου, ρόλος που τους παίει γάρντι.

Για τις ταξικές δυνάμεις οι εκλογές είναι μια μάχη. Η αστονος σημασία μάλιστα. Οι μεγάλες μάχες δύνονται αλλού. Δεν ξέρουμε πόσο αυτό έχει γίνει συνεδριση σε όλο το «σώμα» της Πρωτοβουλίας, που είναι ένα με τωπικό σχήμα. Εκείνο που έχει σημασία είναι να συσταρεύεται εμπειρίες και από αυτή τη μάχη και να μπορέσει στη συνέχεια να βγει στο δρόμο πιο σοφή και πιο δυνατή. Δημιουρεύουμε στη συνέχεια το κύριο θέμα από το 2ο φύλλο της μικρής εφημερίδας που εξέδωσε η Πρωτοβουλία.

να είναι αποτελεσματική και να επιβάλει λύσεις προς όφελός μας.

Επειδή και γνώση έχουμε και εμπειρίας ως ψάχουμε να βρούμε τι φταίει και πρέπει να κάνουμε για να ενισχύσουμε τη δύναμη μας στην ταξική πάλη.

Δεν γεννηθήκαμε χθες. Ο οικοδομικός κλάδος έχει μεγάλη εμπειρία από σκληρούς και αποτελεσματικούς αγώνες. Μά νο που αυτοί αφορούν το μακρινό περιβόλιο ρελθόν κι όχι το τώρα. Ακόμη όμως κι αν τέσσερις ή πεντάρια μάχες που δόθηκαν την περίοδο της Ολυμπιαδας -παρόλο που ήταν σκόρπια και αισυντόνιστες, δείχνουν κάτι: ότι οι εργάτες αν πιστέψουν στη δύναμη τους, σε αγνοήσουν τις συμβιβασμένες συνδικαλιστικές γηρεσίες, βρίσκουν το δρόμο για να επιβάλλουν τη θελησή τους.

Οι κυβερνήσεις τη δουλειά τους κάνουν Κυβερνήσεις του κεφαλαίου είναι, τα συμφέροντα του κεφαλαίου θα υποστηρίξουν. Και τ' άλλα κόμματα της βουλής, τη δουλειά τους κάνουν. Δεν θέλουν να διαταράξουν τις ισορροπίες του συστήματος. Μη μας ξεγέλουν οι διαφορετικούς τους αποχώρεις, αυτές χρειάζονται για εξισορροπούνται οι αντιδράσεις. Κα

σμος και σταθερο δικαιωμα στη δουλεια,
ειναι έννοιες ασύμβατες.

Πολλά τα ερωτήματα που αφορούν το χτες και το σήμερα. Τί έφταξε, τί φταίει για τα σημερινά αδιέξοδα, πώς θ' αλλάξει η κατάσταση, ποιος ο δικός μας ο ρόλος και το όριο ευθύνης;

Η "Πρωτοβουλία Οικοδόμων" δεν διεκ-

χορταίνουν με λόγια, αλλά στην πράξη βάζουν πλάτη για την προστασία του και πιπαλιοτικού συστήματος.

Και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία τη δουλειά της κάνει. Δουλειά της είναι να

δου, θεωρεί αυτονόητο να μοιραστεί τους όποιους προβληματισμούς και απόδψεις της με την πλοτιά μάζα των οικοδόμων - στο βαθμό που οι δυνάμεις της επιτρέπουν- με στόχο την αναγέννηση των ελπίδων, για τη συγκρότηση ενός αποτελεσματικού και νικηφόρου εργατικού κινήματος. Μια ελπίδα που αξίζει να μείνει ζωντανή και να παλέψουμε γι' αυτή, γιατί άλλος δρόμος δεν υπάρχει!

Για μας ένα είναι ξεκάθαρο: Τη βασική ευθύνη για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε την έχει ο ίδιος ο καπιταλι-

σμός, την έχουν οι εκμεταλλευτικές σχέσεις που τον περιβάλλουν, που ανογκάζουν τον οικοδόμο, τον εργάτη, ενώ παράγει όλο τον κοινωνικό πλούτο να παζαφεύει την επιβίωσή του. Μαζί μ' αυτόν ευθύνεται όλος ο παλιός μηχανισμός στήριξής του, που του εξασφαλίζει και τη διαιωνισή του. Ομως, ο καπιταλισμός δε γεννήθηκε χθες, έχει χρόνια ζωής, διπος χρόνια ζωής έχουν και οι προσπάθειες των εργατών να συγκρουούνται μαζί του, αικόνα και να τον αλλάξουν. Κατά συνέπεια η ταξική πάλη γινόταν, γίνεται και θα γίνεται. Το ερώτημα που μπαίνει, είναι κάτω από ποιους όρους αυτή μπορεί

Ομολογούν την κερδοσκοπία

«Δυνατότητα παρέμβασης στην τιμή δεν έχουμε, η αγορανομική διάταξη ισχύει μόνο για ενημέρωση του υπουργείου». Αυτή την αφοπλιστική απάντηση έδωσε ο αρμόδιος για το εμπόριο υφυπουργός Ανάπτυξης Ι. Παπαθανασίου, συζητώντας με τους δημοσιογράφους που καλύπτουν το ρεπορτάζ του υπουργείου. Θέμα της συζήτησης η τροποποίηση της αγορανομικής διάταξης, βάσει της οποίας ο παραγωγός, εισαγωγές και έμποροι υποχρεώνονται να ενημερώνουν την αρμόδια υπηρεσία του υπουργείου για τις αλλαγές στους τιμοκαταλόγους τους.

Οι τροποποίησης που επέφερε ο υφυπουργός Ικανοποιούν αιτήματα των καπιταλιστών και προβλέπουν: Ενημέρωση για αλλαγή στους τιμοκαταλόγους δέκα μέρες πριν και όχι τριάντα από την έναρξη ισχύος των νέων τιμών. Εξαίρεση από την υποχρέωση υποβολής των χαλυ-

βουργικών προϊόντων, των καλωδίων και των σχολικών βιβλίων. Προσθήκη 26 επιπλέον ειδών διατροφής στη συγκεκριμένη υποχρέωση. Και το πιο σημαντικό: κατάργηση της υποχρεωτικής υποβολής κοστολογικών στοιχείων μαζί με τους τιμοκαταλόγους.

Πάνω σ' αυτό δημιουργήθηκαν οι ενστάσεις και εκεί έδωσε την αφοπλιστική απάντηση ο υπουργός. Τί είπε; Οτι τα κοστολογικά στοιχεία που υποβάλλονταν ήταν μόνο για ενημέρωση των υπηρεσιών. Δεν είχαν καμιά πρακτική δυνατότητα, αφού η αγορά είναι ελεύθερη και η κυβέρνηση δεν έχει καμιά δυνατότητα παρέμβασης στη διαμόρφωση των τιμών.

Φυσικά, αυτό το φωνάζουμε εμείς (και όχι μόνο εμείς) εδώ και χρόνια. Οι κυβερνήσεις, όμως, έκαναν το κορόιδο. Παραμύθιαζαν τον κομάκη πότε με «συμφωνίες κυρίων» και πότε με πύρινες ανακοινώσεις για την «πάτα-

ξη της αισχροκέρδειας». Της αισχροκέρδειας που είναι μια καλή προπαγανδιστική λέξιολα, αλλά δεν έχει κανένα νομικό περιεχόμενο. Ουδείς μπορεί να ορίσει τί είναι αισχροκέρδεια. Πότε μια ανατίμηση θεωρείται δικαιολογημένη και πότε όχι; Γιατί αν μπορούσε αυτό να οριστεί, τότε θα υπήρχε και η δυνατότητα επιβολής αγορανομικών διατάξεων, την οποία όμως το ελληνικό αστικό κράτος έχει απεμπολήσει εδώ και χρόνια.

Πιπιλάνε, βέβαια, μια άλλη καρφιέλα τα τελευταία χρόνια. Οι οικονομικές στοιχεία στην αγορά συγκρατεί τις τιμές. «Ξεχνούν», όμως, ότι ο ελεύθερος ανταγωνισμός έχει τελειώσει με το τέλειωμα του προμονοπωλιακού καπιταλισμού. Οι τιμές πλέον επιβάλλονται μονοπωλιακά από εκείνα τα μονοπώλια που ελέγχουν τους παραγωγικούς κλάδους. Ειδικά σε οικονομίες σαν την ελληνική, χωρίς ανα-

πτυγμένη παραγωγή μέσων παραγωγής και απόλυτα εξαρτημένη από τις εισαγωγές.

Εδώ φαινόμενα δημιουργίας καρφέλ, που συμφωνούν τις τιμές, αποκαλύπτονται ακόμα και στο λιανικό εμπόριο. Δημιοιγραφικές έρευνες σε μεγάλες ημερήσιες εφημερίδες τις τελευταίες μέρες μιλούν για «καρφέλ τιμών στα ράφια των σούπερ μάρκετ». Πόσο μάλλον στις βιομηχανίες, που καθορίζουν τις τιμές και δίνουν το έναυσμα για τις ανατιμήσεις.

Ας μην παραμυθιάζονται, λοιπόν, οι εργαζόμενοι. Οι κυ-

βερνήσεις δεν θέλουν και δεν μπορούν να ελέγχουν την κερδοσκοπία με τις τιμές. Αυτή καθορίζεται από τους καπιταλιστές, με ανταγωνισμό και με συμφωνίες, πάντα πάνω στη βάση των μονοπωλιακών τιμών. Ο εργαζόμενος πρέπει να φροντίσει μόνο για την τιμή του δικού του εμπορεύματος. Της εργατικής του δύναμης. Να διεκδικήσει αυξήσεις στους μισθώσεις και τα μεροκάματα, που είναι το μόνο εμπόρευμα σε διατίμηση και το μόνο που δεν έχει καμιά επίπτωση στον πληθωρισμό, παρά τα αντιθέτως λεγόμενα.

■ Λεξούλες...

«Καθοριστικές για τους αγώνες των εργαζομένων στις κατασκευές ολλά και του συνόλου της εργατικής τάξης είναι οι εκλογές που αρχίζουν αύριο στο Συνδικάτο Οικοδόμων Αθήνας. Η ενίσχυση του «Πανοικοδομικού Ταξιδιού Ενωτικού Συνδυασμού» είναι βασική προϋπόθεση για τη μαχητική συστείρωση του κλάδου, για να σημειωθούν νέα βήματα ποσοτικά και ποιοτικά στη δράση του συνδικάτου...».

Ετοιμούνται τα θέματα του «Ριζοσπάστης» της 30.9.05. Προσέξτε τις λέξεις με τα έντονα γράμματα. Τόσος ντόρος, τόσος βερμπαλισμός για μια εκλογική διαδικασία. Ειδικά η πρώτη λέξη. Ακου καθοριστικές για τους αγώνες των εργαζομένων οι εκλογές. Η σχεδόν ανύπαρκτη συμμετοχή στις συνελεύσεις (στα παραπάνω μετά βίας μαζεύονταν καμιά εκοσαριά άτομα, ενώ στην κεντρική συνέλευση δεν ξεπέρασαν τους 300, όταν στις εκλογές ψηφίζουν περισσότεροι από 15.000 οικοδόμοι!) δεν τους απασχολεί. Το ζήτημά τους είναι πόσοι θα πάνε να ψηφίσουν. Γ' αυτό τραβάνε τις εκλογές ένα μήνα.

Και γιατί τους νοιάζει πόσοι θα ψηφίσουν, ενώ αδιαφορούν πόσοι συμμετέχουν στη ζωή του συνδικάτου; Γιατί τα «κουκιά» στους οικοδόμους είναι όντως καθοριστικά για τη δύναμη του ΠΑΜΕ στο Εργατικό Κέντρο Αθήνας και τη ΓΣΕΕ. Χώρια τα λεφτά που μαζεύονται για να πληρώνονται ημεραργίες στελεχών του ΠΑΜΕ και του κόμματος. Καταλάβατε γιατί είναι τόσο δραματικός ο τόνος του ρεπορτάζ και τόσο ηχηρές οι λέξεις; Εξίσου δραματική είναι και η κινητοποίηση. Ολος ο κομματικός μηχανισμός στις γειτονίες έχει υπαχθεί στα παραπάνω μεταρρυθμίσματα του Συνδικάτου Οικοδόμων και δουλεύει για να προσελκύσει ψηφοφόρους στις εκλογές. Νυν υπέρ πάντων ο αγώνας...

Κοροϊδία ανέργων

Ανεργοί σε ρόλο γλάστρας, για να κάνουν το ακομμάτι τους κυβέρνηση, αντιπολίτευση, δημαρχονομαρχαίοι και εργατοπατέρες συνδικαλιστές. Τριμερής σύσκεψη στο γραφείο του Γιακουμάτου την περασμένη Τετάρτη με θέμα το κλείσιμο των «Σωληνουργείων Κορίνθου». Παρόντες οι βουλευτές του νομού, ο νομάρχης, ο δήμαρχος, ο πρόεδρος του τοπικού Εργατικού Κέντρου (Πασόκος) και η διοίκηση του Σωματείου.

Τί συζήτησαν; Οχι, βέβαια, την επαναλειτουργία του εργοστάσιου (όπως είπε πρόσφατα και ο πρόεδρος του ΣΕΒ, «δεν υπάρχει νόμος που να απαγορεύει το κλείσιμο μιας επιχείρησης»), την επιστροφή από τον ίδιο Στασινόπουλο των επιχορηγήσεων που έχει τοποθετεί με πρόσχημα τον εκσυγχρονισμό και τις έριξη στο νέο εργοστάσιο που έφτιαξε στα Οινόφυτα. Να περάσει η επιχείρηση στον έλεγχο του κράτους, για να μη χάσουν τη δουλειά

τους τόσοι άνθρωποι; Α, πα, πα, αυτό αντικείται στο κοινοτικό κεκτημένο περί ελεύθερου ανταγωνισμού.

Συζήτησαν, λοιπόν, μια συνταγή με ασπρίνες σε καρκινοπαθείς στο τελευταίο στάδιο. Και αποφάσισαν να πάρουν οι εργαζόμενοι: το επιδόμα ανεργίας (καλά, ρε Γιακουμάτο, αυτό δεν θα το έπαιρναν έτσι κι αλλιώς, γιατί το ανακοινώνεις ως μέτρο);, έκτακτο επιδόμα 1500 ευρώ (800 ευρώ όμεσα και 700 με το τέλος της περιόδου επιδότησης ανεργίας), τρία χρόνια αναστολή πληρωμών για όσους έχουν πάρει δάνειο από τον ΟΕΚ, δελτία για αγορά σχολικών ειδών από την Εργατική Εστία για όσους έχουν παιδιά που σπουδάζουν και, τέλος (εδώ πρέπει να κρατήσετε την ανάσα σας) «ολοκληρωμένη παρέμβαση στο νομό Κορινθίας για την αντιμετώπιση της απασχόλησης».

Αλήθεια, τί πρέπει να πουν οι απολυμένοι, ιδιαίτερα μετά το τελευταίο;

μων, ούτε επεδίωκε την πλατιά δράση γιατί δεν μπορεί να την ελέγξει. Σε αρκετές περιπτώσεις μάλιστα, κινήθηκε και ενάντια στην απωτόβουλες κινήσεις των εργατών (όπως το Π.Χ. Μετρό Βουλιαριμένης, Ευρωπαϊκή Τεχνική, κ.ά.). Και για να μην διατηρείται καμία αυταπάτη για το τι είδους διαφορές έχουν με τη ΓΣΕΕ, ας ανατρέξει κανές στην Κλαδική σύμβαση που υπόγραψε με τους κατασκευαστές, -και οι οικοδόμοι έχουν πλήρη άγνοια- που προβλέπει 1,5 ευρώ αύξηση στο βασικό μεροκάματο.

Θα μπορούσε κανείς να μιλάει ώρες αποκαλύπτοντας το συμβιβαστικό ρόλο αυτών των ηγετών. Το δίχως άλλο ένα είναι ξεκάθαρο. Αν η συνδικαλιστική γραφειοκρατία με τη στάση της δεν έβαζε πλάτη για να περάσουν τ' αντεργατικά μέτρα, με διαφορετικούς όρους θα μιλούσαμε σήμερα με τους ταξικούς μας αντιπάλους.

Το θέμα λοιπόν δεν είναι τι κάνουν οι πολιτικό σύστημα και η

άποψή μας για τον τρόπο διεξαγωγής και το χαρακτήρα αυτών των εκλογών, θα τη βρείτε στα παραπάνω άρθρα στην εφημερίδα μας, δεν θα σταθούμε ιδιαίτερα εδώ.

Ζητάμε απ' όλους τους οικοδόμους την πλατιά στήριξη των ψηφοφόρων της «Πρωτοβουλίας Οικοδόμων» για να εκφραστεί και μ' αυτό τον τρόπο η διάθεσην τ' αλλάξουν τα πράγματα. Δεν διεκδικούμε απλά αλλαγή στων συσχετισμών. Η ουσιαστική αλλαγή συσχετισμών, γίνεται με όρους ταξικής πάλης. Γίνεται με συναπόφαση, αλληλεγγύη, πλατιά εργατική δημοκρατία και το κυριότερο, με διάθεση για δράση. Καμιά εκπροσώπηση χωρίς αυτή την προϋπόθεση δεν μπορεί να

■ Μαζικό κλεισμό επιχειρήσεων και ανεργία

Προκλητικό μαγείρεμα των στοιχείων για την ανεργία

Παραμύθι μεγάλο ότι η κρατική χρηματοδότηση νοθεύει τον ανταγωνισμό

Πάνος Παναγιωτόπουλος και Γεράσιμος Γιακουμάτος, σε έκτακτη συνέντευξη Τύπου την περαιώμενη Τρίτη, επιτέθηκαν στο ΠΑΣΟΚ και στον πρόεδρο της ΓΣΕΕ Χρήστο Πολυζωγόπουλο, που είχαν παρουσιάσει μια λίστα αρκετών καπιταλιστικών επιχειρήσεων, που σύμφωνα μ' αυτούς είχαν κλείσει το τελευταίο 18μηνο. Κατανάλωσαν το μεγαλύτερο χρόνο της συνέντευξης—μονολόγου τους με την παράθεση επιλεκτικών στοιχείων από τη λίστα του ΠΑΣΟΚ και της ΓΣΕΕ, για να αποδείξουν ότι οι περισσότερες από τις επιχειρήσεις αυτές είχαν κλείσει την περίοδο που κυβερνούσε το ΠΑΣΟΚ. Προσπέρασαν το ζήτημα των ευθυνών της κυβέρνησης της ΝΔ, που αρνείται να δώσει τον κατάλογο των επιχειρήσεων που ενώ είχαν επιδοτηθεί από τον κρατικό προϋπολογισμό έκλεισαν και στη συνέχεια μεταφέρθηκαν σε βαλκανικές χώρες, αλλά και των επιχειρήσεων, που επιδοτήθηκαν για να επενδύσουν κατεύθειόν στα Βαλκάνια, πετώντας το μπαλάκι στο υπουργείο Οικονομίας και Οικονομικών που είναι αρμόδιο να δώσει τη λίστα των επιχειρήσεων αυτών. Λέξη δεν άρθρωσαν για να εξηγήσουν το γεγονός ότι οι επιδοτούμενοι καπιταλιστές κλείνουν απιμώρητα τις επιχειρήσεις τους στην Ελλάδα και τις μεταφέρουν στις βαλκανικές χώρες.

Είναι κοινό μυστικό στους εργατικούς συντάκτες ότι Παναγιωτόπουλος και Γιακουμάτος αρέσκονται στους μονοδογούς και αφήνουν σχετικά λίγο χρόνο για ερωτήσεις. Είναι δε χαρακτηριστική η στάση του Παναγιωτόπουλου που, πριν καλά-καλά ο συντάκτης διατυπώσει την ερώτησή του, τον διακόπτει για να απαντήσει παίρνοντας αφορμή από κάποια φράση του. Στη συνέντευξη αυτή ο Πανάρας ξεπέρασε κάθε όριο. Αφού απάντησαν ο ίδιος και ο Μάκαρος σε τέσσερις ερωτήσεις, σηκώθηκε λέγοντας ότι η συνέντευξη τελείωσε. Χρειάστηκε να του επισημάνουμε, ότι για μια φορά ακόμη έκανε μονόλογο, για να δεχτεί άλλες τρεις ερωτήσεις. Είχαμε σκοπό να του κάνουμε πολλές, βάζοντάς του δύσκολα. Από την στιγμή, όμως, που δέχτηκε να του υποβάλλουμε μόνο μία, επιλέξαμε να τον ρωτήσουμε για την καταγραφή των ανέργων από τον ΟΑΕΔ.

Έχουμε στα χέρια μας εδώ και αρκετό καιρό μια εγκύλιο του ΟΑΕΔ, που εκδόθηκε στις 8 Ιουνίου του 2005, σύμφωνα με την οποία οι άνεργοι που θα προσέρχονται στην ΚΕΠΑ (Κέντρο

να βγάλουν για πρώτη φορά ή για να ανανεώσουν το Δελτίο Ανεργίας, από τη σπιγμή που θα δηλώνουν ότι δεν δέχονται τη «Διαδικασία Εξατομικευμένης Προσεγγίστης», θα ανανεώνουν το Δελτίο Ανεργίας κάθε τρεις μήνες. Το επιχείρημα που προβάλλεται είναι ότι από τη σπιγμή που πολλοί προσέρχονται και ανανεώνουν το Δελτίο κάθε μήνα, μόνο και μόνο για να μοριοδοτούνται και όχι διότι ψάχνουν να βρουν δουλειά, δεν έχει νόημα πια να γίνεται η ανανέωση κάθε μήνα και να δημιουργείται έτσι συνωστισμός και μεγάλος φόρτος εργασίας στους υπαλληλους των ΚΠΑ. Ο ισχυρισμός αυτός της εγκυλίου δεν ευσταθεί. Αρκεί να σκεφτούμε ότι και οι επιδοτούμενοι άνεργοι υποχρεώνονταν, μέχρι την έκδοση της εγκυλίου αυτής, με την υποβολή των δικαιολογητικών για την ένταξη στο ταμείο ανεργίας να βγάζουν το Δελτίο

Ανεργίας και να το ανανέωνυ
νάθε μήνα. Η τρίμηνη ανανέωση
του Δελτίου Ανεργίας επιλέχτηκε για να «μαγειρεύεται» η
καταγραφόμενη από τον ΟΑΕΔ
ανεργία. Γ' αυτή την εγκύκλιο
έχουμε ξαναγράψει στην «Κ».
Έχαμε ακόμη την πληροφορία
ότι είχε διθεί εντολή στα ΚΠΑ
να μη βγάζουν Δελτία Ανεργίας
στους επιδοτούμενους ανέργους
ξενοδοχοϋπάλληλους, καθ'
όλη τη διάρκεια της επιδότησής
τους, από τη στιγμή που θα δήλωναν
ότι δεν ψάχνουν για ερ-

γασία και δεν δέχονται να μπουν στην «Διαδικασία Εξα- τομικευμένης Προσέγγισης». Αυ- τή η εντολή παραείναι προκλη- τική, αφού επιδιώκει να μη κα- ταγράφονται αικόμα και οι επι- δοτούμενοι άνεργοι.

Οι Π. Παναγιωτόπουλος, Γερ. Γιακουμάτος και Γ. Βερναδάκης (Διοικητής του ΟΑΕΔ), που έχουν εμπειρία από τις ερωτή- σεις που βάζουμε και στη συ- γκεκριμένη περίπτωση γνώρι- ζουν ότι θα τους αντιτίθαμε για

ζαν στην τερψχωσθείσα ράτια «μαγειρέματα» της καταγραφής ανεργίας, κάθονταν σε αναφέντα κάρβουνα και έδειχναν φανερά ότι δεν είναι διατεθειμένοι να απαντήσουν ουσιαστικά στο ερώτημά μας. Εποι, από τα πρόγματα περιοριστικάμε στην απλή επιδειξη της εγκυλίσου, χωρίς να μπούμε στο περιεχόμενό της, και στην αναφορά της πληροφορίας μας, ότι δόθηκε εντολή στα ΚΠΑ να μην βγάζουν λεπτά

ΚΠΑ να μην ργάζουν δελτία Ανεργίας στους επιδοτούμεους ανέργους ξενοδοχοϋπάλληλους που δεν θα δέχονται τη «Διαδικασία Εξατομικευμένης Προσέγγισης». Τους ωρήσαμε: αυτά τα στοιχεία δεν αποδεικνύουν ότι «μαγειρεύετε» την καταρραφμένη ανεργία;

Υπηρεσία.

Τέλος σε περίπτωση που ο ενδιαφερόμενος οποτεδήποτε κατά τη διάρκεια της επιδότησής του επιθυμεί να εφοδιαστεί με "κάρτα ανεργίας", δύναται να εξυπηρετηθεί από την αρμόδια Υπηρεσία Απασχόλησης».

Επομένως, αυτά που είπαμε στο «κόκκινο Πάνο» και έσπευσε να τα αμφισβητήσει δεν τα βγάλαμε από το κεφάλι μας. Δεύτερο, η πληροφορία μας για τους επιδοτούμενους ξενοδοχοϋπαλληλους αποδείχτηκε απόλυτα αικριβής. Τρίτο, δελτίο ανεργίας δεν βγάζουν μόνο αυτοί τους ωραίους πάγκους μέσ

τοι που θελουν να πάρουν μορία διορισμού, αλλά και όλοι οι επιδοτούμενοι άνεργοι, οι οποίοι, ως επί το πλείστον, έχουν κάθε λόγο να μη δέχονται τη Διαδικασία Εξατομικευμένης Παρέμβασης κατά τη διάρκεια της τακτικής τους επιδότησης ανεργίας. Τέταρτο, από τη στιγμή που οι δηλώσεις των επιδοτούμενων ανέργων, ότι δεν δέχονται τη Διαδικασία Εξατομικευμένης Παρέμβασης, δεν συγκεντρώνονται στα ΚΠΙΑ, αλλά στις Τοπικές Υπηρεσίες, όπου υπάρχουν οι ατομικοί φάκελοί τους και από τη στιγμή που δεν έχουν ατομικά δελτία ανεργίας, είναι φανερό ότι δεν καταγράφονται καν ως άνεργοι καθ' όλη τη διάρκεια της ανεργίας τους. Πέμπτο, από τη στιγμή που οι επιδοτούμενοι άνεργοι, που δεν δέχονται να μπουν στη Διαδικασία Εξατομικευμένης Παρέμβασης, δεν εγγράφονται ως άνεργοι, μπορούμε να καταλάβουμε τι γίνεται με εκείνους τους ανέργους που, σύμφωνα με τον Γ. Βερναδάκη, θελουν το δελτίο ανεργίας μόνο και μόνο για να πάρουν μόρια διορισμού. Ούτε αυτοί εγγράφονται και ας λέσse ό,τι θέλει ο Διοικητής του ΟΑΕΔ.

Εξάμε την πληροφορία, ότι με πρόσφατη εγκύλιο οι φοιτητές και σπουδαστές έχασαν το δικαίωμα να εγγράφονται στον ΟΑΕΔ ως άνεργοι και να βγάζουν δελτίο ανεργίας. Ψάχνουμε το θέμα και εξασφαλίσαμε την εγκύλιο με αριθμό, πρωτοκόλλου B121340/8/6/2004, στην οποία ανάμεσα σ' άλλα διοφθάζουμε: «Από τα ανωτέρω συνάντεται ότι ένας φοιτητής ή σπουδαστής δεν μπορεί να θεωρηθεί άνεργος και να γραφεί στα αντίστοιχα μητρώα του ΟΑΕΔ».

«Λίρα εκατό», λοιπόν, βγήκε για την πολιτική ιγεσία του υπουργείου Εργασίας ο Γ. Βερναδάκης, αφού βρήκε τρόπους για να μειώνεται κατά πολύ η καταγραμμένη από το ΟΑΕΔ ανεργία. Ο «κόκκινος Πάνος» βρήκε... τον Γερμανό του.

φέραμε στην αρχή, άνοιξαν ένα μεγάλο καυγά με τον Χ. Πολυζωγόπουλο για το εάν οι επιχειρήσεις που επιδοτήθηκαν έκλεισαν την περίοδο που κυβερνούσε το ΠΑΣΟΚ ή το 18μηνο που την καπιταλιστική έξουσία διασχιζεται η ΝΔ. Δεν έκαναν την παραμικρή νύξη, όμως, για τ' άλλα ζητήματα, που έχουν να κάνουν με τις προϋποθέσεις που μπαίνουν για να πάρει κάποιος καπιταλιστής κρατική χρηματοδότηση, είτε «επενδύει» στην Ελλάδα είτε «επενδύει» σε βαλκανικές χώρες, για τη χρονική διάρκεια που ο καπιταλιστής υποχρεώνεται να κρατάει σε παρογωγική λειτουργία τη επιχείρησή του κ.λπ. Θα αναφέρουμε μερικά χαρακτηριστικά στοιχεία.

Μέχρι το 1998, ένας καπιταλιστής υποχρεωνόταν να διατηρεί την επιδοτούμενη επιχείρησή του σε παραγωγική λειτουργία και τις θέσεις εργασίας για 10 χρόνια, διαφορετικά θα έπρεπε να επιστρέψει πίσω την επιδότηση που έλαβε. Για κάθε νέα θέση εργασίας που δημιουργούσε (σύμφωνα με τα επενδυτικά σχέδια που παρουσιάζουν οι καπιταλιστές, γιατί στην πραγματικότητα κανένας δεν γνωρίζει πόσες θέσεις τελικά δημιουργούνται, μιας και οι έλεγχοι ήταν και είναι πλημμελείς), έπαιρνε ο καπιταλιστής επιδότηση από 50.000 έως 60.000 ευρώ. Παρά τις «φριλότιμες» προσπάθειες που έγιναν από διάφορες πλευρές, προκειμένου να ξεναγκάσουν τον υπουργό Οικονομίας να δώσει πλήρη στοιχεία για τις επιδοτούμενες επιχειρήσεις που έκλεισαν, για το που επένδυσαν στη συνέχεια τα κλεμμένα κεφάλαια και τί πρόστιμα επιβλήθηκαν, αυτό δεν έγινε κα-

τορθώτο.
Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, ανταποκρινόμενη στην απαίτηση των καπιταλιστών για μείωση του υποχρεωτικού χρόνου παραγωγικής λειτουργίας της επιδοτούμενης καπιταλιστικής επιχείρησης από δέκα σε πέντε χρόνια, το δέχτηκε και το πέρασε στο άρθρο 7 του λεγόμενου αναπτυξιακού νόμου 2601/98. Η κυβέρνηση της ΝΔ έβαλε κι αυτή με τη σειρά της τη διάταξη αυτή στο δικό της «αναπτυξιακό» νόμο 3299/2004. Σύμφωνα με τις πρώτες εγκρίσεις που έγιναν με το νόμο αυτό, οι καπιταλιστές θα πάρουν 85.000 ευρώ για κάθε νέα θέση

85.000 ευρώ για κασε νεοί οποιους θα δημιουργήσουν. Θα παίρνουν, λοιπόν, τα πρώτα πέντε χρόνια 17.000 ευρώ το χρόνο για κάθε εργάτη. Αυτό σημαίνει ότι για πέντε χρόνια δε θα καταβάλλουν ούτε την αξία της εργατικής δύναμης και θα βγάζουν υπεραξία για όλο το χρόνο που θα δουλεύει ο εργά-

της. Και όταν περάσουν τα πέντε χρόνια, ο κρατικοδιάίτος και εργατοδιάίτος καπιτολιστής θα μπορεί νομότυπα να βάζει λουκέτο και να πηγαίνει στις βαλκανικές χώρες.

Πάνω σ' αυτούς τους «αναπτυξιακούς» νόμους πατάνε οι καπιταλιστές τα τελευταία 15 χρόνια και αφού εισέπραξαν εκατοντάδες δισ. δροχμές επιχορηγήσεις από τον κρατικό και κοινωνικό προϋπολογισμό, αφού έζουμισαν τους εργάτες, τα μάζεψαν και έφυγαν για τις βαλκανικές χώρες, που τις θεωρούν ελληνική ενδοχώρα. Τα λεγόμενα από τον Γερ. Γιακουμάτο, ότι οι επιτχειρήσεις που άνοιξαν από το Σεπτέμβρη του 2004 μέχρι σήμερα είναι περισσότερες απ' αυτές που έκλεισαν και ότι δημιουργήθηκαν 70.000 νέες θέσεις εργασίας, είναι παρασύμια της χαλιμάς.

Θα κλείσουμε σύντομα με δύο θέματα που έγιναν του συρμού και που τα δημοσιογραφικά παπαγαλάκια τα αναπαρόντων συγένεια.

Πρώτο, την άποψή ότι απαγορεύονται οι κρατικές ενισχύσεις στην Ολυμπιακή και οι εθνικές ενισχύσεις στους αγρότες, γιατί νοθεύεται ο ανταγωνισμός. Τα επιχείρημα περί νόθευσης του ανταγωνισμού είναι ένα μεγάλο παραφύμιθι από την στιγμή που μόνο από τον εθνικό προϋπολογισμό τα 15 κράτη μελή της ΕΕ έδιναν το 1995, το 1996 και το 1997, 95 δισ. ευρώ το χρόνο. Τη μερίδα του λέοντος την πήραν οι καπιταλιστές του μεταποιητικού τομέα και του τομέα των μεταφορών. Αυτοί οι δύο τομείς έπαιρναν 71 δισ. ευρώ το χρόνο.

Δεύτερο, την άποψή ότι η Κομισιόν και τ' άλλα θεσμικά όργανα της ΕΕ επιδιώκουν την οικονομική σύγκλιση. Κάθε χρόνο, η Κομισιόν βγάζει εκθέσεις για τις κρατικές ενισχύσεις που δίνονται στη μεταποίηση και σ' άλλους τομείς της καπιταλιστικής οικονομίας. Στα συμπεράσματα της έβδομης έκθεσης διαβάζουμε: «Πρέπει να αναγνωριστεί ότι τα υψηλά επίπεδα κρατικών ενισχύσεων, ιδίως στα πλουσιότερα κράτη μελή, συνιστούν κίνδυνο για το στόχο της συνοχής καθώς είναι σαφές ότι οι χώρες της συνοχής δεν μπορούν να ανταγωνιστούν τα παρατηρούμενα επίπεδα ενισχύσεων στις πλουσιότερες χώρες».

Ας το βουλώσουν, λοιπόν, τα παπαγαλάκια, αν και η προτροπή έχει καθαρά ρητορικό χαρακτήρα, αφού δουλειά τους είναι να αναπαράγουν τα αστικά ψέματα, ακολουθώντας το γνωστό γκεμπτελικό δόγμα «πες, πες, στο τέλος κάτιθες».

Γεοργίως Λιόντος

■ Πτυχία κολεγίων

Στην τελική ευθεία για την αναγνώριση

Χαράς ευαγγελία για τα Κέντρα Ελεύθερων Σπουδών, που έχουν συνάψει με πανεπιστήμια του εξωτερικού συμφωνίες δικαιόχρησης. Ο Big Boss (ΕΕ), ικανοποιώντας απαιτήσεις των ιμπεριαλιστικών του χωρών -κυρίως της Μ. Βρετανίας- έκανε ακόμη ένα βήμα προς την αναγνώριση των πτυχίων, που χορηγούν τα ξένα πανεπιστήμια, που συνεργάζονται με τα λογής-λογής κολέγια, δημοσιεύοντας στην Ευρωπαϊκή Εφημερίδα Κυβερνήσεως τη σχετική Οδηγία.

Οι χώρες-μέλη της ΕΕ έχουν πια την υποχρέωση μέσα σε 20 μήνες να ενσωματώσουν τη νέα Οδηγία στη νομοθεσία τους.

Βέβαια, τα «δικά μας» τακόλια του υπουργείου Παιδείας -που σημειώτεν είχαν σοβαρή συμμετοχή στα τεκταινόμενα δια της γνωστής τροπολογίας του ευρωβουλευτή της ΝΔ Χατζηδάκη- φωνασκούν ότι πρόκειται περί απλής αναγνώρισης επαγγελματικών δικαιωμάτων, καθόσον το Σύνταγμα δεν αναγνωρίζει τα κολεγία ως εκπαιδευτική βαθμίδα.

Πλην όμως περιττή η υποκρισία, αφού είναι γνωστός από τούδε και στο εξής ο δρόμος της διολίσθησης, μιας και σε πρώτη φάση ικανοποιείται ένα βα-

σικότατο αίτημα των αποφοίτων αυτής της κατηγορίας, που είναι η πρόσβαση στην αγορά εργασίας. Επειτα όλα και όλοι δουλεύουν γι' αυτούς. Οργανώσεις επικρατεί σ' όλη την ΕΕ για τη γενική καθιέρωση των βασικών τριετών σπουδών (Μπολόνια), ενώ και στη χώρα μας το ΥΠΕΠΘ έχει ανασκοπώσει για τα καλά τα μανίκια του. Άλλωστε δεν πέρασε καρός από την ψήφιση του νόμου για το ΔΟΑΤΑΠ (το νέο ΔΙΚΑΤΣΑ), ο οποίος άνοιξε διάπλατα την πόρτα στην ακαδημαϊκή ιστομητη των ξένων πτυχίων τριετούς διάρκειας με τα ελληνικά πτυχία τετραετούς φοίτησης και στα πτυχία των Κέντρων Ελεύθερων Σπουδών.

Επανερχόμενοι στο προκείμενο, αναφέρουμε ότι η νέα Οδηγία καλύπτει πλήρως αυτούς που έχουν πτυχίο πανεπιστημίου από χώρα της ΕΕ.

Για τα μάτια και για να ικανοποιηθούν οι «αντιρρήσεις» χωρών όπως η Ελλάδα, οι οποίες -χώρες- πρέπει να δικαιολογηθούν κάπως και στους «ιθαγενείς» τους, η Οδηγία προβλέπει ότι το κάθε κράτος, που εξετάζει την αναγνώριση των επικράτεια του κράτους-μέλους που χορήγησε τον τίτλο.

Σημειώνουμε ότι στις προϋποθέσεις δεν περιλαμβάνεται

αν θέλει, να ζητά από την αρμόδια Αρχή, στο κράτος όπου εδρεύει το πανεπιστήμιο που εξέδωσε το πτυχίο, να επιβεβαιώσει αν ισχύουν οι τρεις προϋποθέσεις του άρθρου 50 της Οδηγίας. Από κει και πέρα, το κράτος που υποδέχεται τον πτυχιούχο είναι υποχρεωμένο να δεχτεί την απάντηση που θα δοθεί και δε μπορεί μετά από αυτήν να μην αναγνωρίσει το πτυχίο.

Οι τρεις αυτές προϋποθέσεις του άρθρου 50 είναι:

α) η εκπαίδευση στο ίδρυμα που παρέχει την κατάρτιση πρέπει να έχει πιστοποιηθεί επισήμως από το εκπαίδευτικό ίδρυμα που βρίσκεται στο κράτος-μέλος καταγωγής του τίτλου σπουδών

β) οι τίτλοι εκπαίδευσης που εκδούνται πρέπει να είναι ιδίοι με εκείνους που θα είχαν χορηγηθεί αν η εκπαίδευση είχε πραγματοποιηθεί εξ ολοκλήρου στο κράτος-μέλος καταγωγής του τίτλου σπουδών και

γ) οι τίτλοι εκπαίδευσης πρέπει να προσδιορίζουν τα δια της επαγγελματικά δικαιώματα στην επικράτεια του κράτους-μέλους που χορήγησε τον τίτλο.

Σημειώνουμε ότι στις προϋποθέσεις δεν περιλαμβάνεται

κανένας περιορισμός ως προς τον τόπο σπουδών και τη μέθοδο διδασκαλίας.

Θα ήταν, βέβαια, αφελές να πιστέψουμε ότι τα πανεπιστήμια του εξωτερικού, κυρίως της Μ. Βρετανίας, που έχουν επιδοθεί σ' αυτή την προσδοκόρα μπιζίνα (του franchising) για να επιβιώσουν έπειτα από την θατσερική λαϊστική, θα γνωματεύσουν τώρα, σε τυχόν ερώτημα που θα τους υποβάλει η χώρα που δέχεται τον πτυχιούχο αυτής της κατηγορίας, ότι το «πτυχίο» αυτού του τύπου είναι για πέταμα, αφού αποκτιέται μέσα από μια διαδικασία που δεν είναι πανεπιστημιακή. Είναι σαν να βάζουν τα χέρια τους να βγάλουν τα μάτια τους.

Γ' αυτό άλλωστε εκπρόσωποι των βρετανικών ΑΕΙ, που παρέστησαν πριν λίγες μέρες σε ημερίδα των κολεγίων στην Αθήνα, έσπευσαν να δηλώσουν ότι τα βρετανικά πανεπιστήμια «ενοποιούν τις διαδικασίες ελέγχου ποιότητας των σπουδών στα συνεργαζόμενα κολέγια σε όλο τον κόσμο». Για να προσδώσουν κύρος στα επίγεια, αλλά και να βουλώσουν στόματα και να προλάβουν τυχόν ενστάσεις.

Γιούλα Γκεσούλη

Πανεπιστήμια - παραρτήματα των πολυεθνικών

Ηπρώτη αποκάλυψη έγινε από το «Ριζοσπάστη»: Το Χαροκόπειο Πανεπιστήμιο έκινα έρευνα με θέμα την κληρονομικότητα και τις διατροφικές συνήθειες, την οποία θα χρηματοδοτήσει η Coca Cola. Ακολούθησε η δεύτερη αποκάλυψη μέσα από το ίδιο το Πανεπιστήμιο: Τί φωνάζετε, μήπως πρώτη φορά είναι που συνεργαζόμαστε με μια εταιρία του ιδιωτικού τομέα για να μας χρηματοδοτήσει κάποιο ερευνητικό πρόγραμμα; Πέρυσι διεξήγαμε και ολοκληρώσαμε έρευνα την οποία χρηματοδότησε η «Φρίσλαντ».

Τί σημαίνει «Φρίσλαντ»; Είναι μια από τις μεγαλύτερες εταιρίες παραγωγής και διακίνησης προϊόντων γάλακτος, με έδρα την Ολλανδία. Στην Ελλάδα κατέχει την πρώτη θέση στις πωλήσεις γάλακτος εβαπορέ, με το «ΝΟΥΝΟΥ» και τώρα μπαίνει και στην αγορά νωπού και παστεριωμένου γάλακτος, συγκρουόμενη άριστα με τους εγχώριους ανταγωνιστές της (κυρίως ΔΕΛΤΑ και ΦΑΓΕ). Μιλάμε, δηλαδή, για μια εταιρία επιπέδου Coca Cola στον τομέα της. Μόνο τέτοιες εταιρίες έχουν τη δυνατότητα να χρηματοδοτήσουν ερευνητικά προγράμματα πανεπιστημίων, γιατί προβλέπουν τα απαιτούμενα κονδύλια στους προϋπολογισμούς τους.

Τί πετυχαίνουν με αυτές τις χρηματοδοτήσεις; Μήπως τελικά πρόκειται για διαφημιστικό τύπου χορηγίες; Κατηγορηματικά όχι. Τα ερευνητικά προγράμματα αυτού του τύπου βιοθίνουν τις εταιρίες να βλέπουν τις τάσεις της αγοράς και να τις επηρεάζουν στη συνέχεια, βγάζοντας νέα προϊόντα και σχεδιάζοντας κατάλληλα τις διαφημιστικές τους καμπάνιες. Από την άλλη, βάζουν ποδί σε πανεπιστημιακά διρύματα σχετικά με τις δραστηριότητές τους (για παράδειγμα, το Χαροκόπειο βγάζει διατροφολόγους και διαιτολόγους), δημιουργούν επαφές, «δένουν» καθηγητάδες και παρατρέχαμενους, «ψωνίζουν» προσωπικό, μαθαίνουν μυστικά των ανταγωνιστών τους.

Όλα αυτά φαίνονται πιο καθαρά από το περιεχόμενο της συγκεκριμένης συνεργασίας Χαροκόπειου -«Φρίσλαντ». Το θέμα της έρευνας ήταν «Διατροφική αξιολόγηση για το σχεδιασμό προγραμμάτων διατροφικής αγωγής σε νήπια και παιδιά 1-4 ετών στην Ελλάδα». Και μόνο ο τίτλος της έρευνας αποκαλύπτει ότι αυτό δεν το επελέξει το πανεπιστήμιο, αλλά το παρήγγειλε η «Φρίσλαντ». Αφορά ακριβώς τονέα διαφημιστικό τύπου χορηγίες; Κατηγορηματικά όχι. Τα ερευνητικά προγράμματα αυτού του τύπου βιοθίνουν τις εταιρίες να βλέπουν τις τάσεις της αγοράς και να τις επηρεάζουν στη συνέχεια, βγάζοντας νέα προϊόντα και σχεδιάζοντας κατάλληλα τις διαφημιστικές τους καμπάνιες. Υπάρχει, όμως, περίπτωση αυτή η έρευνα να είναι αντικειμενική, με επιστημονικά κριτήρια, όταν χρηματοδότησης της είναι μια εταιρία απ' αυτές που διαμορφώνουν τις διατροφικές συνήθειες έτσι που να βγάζουν το μέγιστο κέρδος; Υπάρχει, δηλαδή, περίπτωση αυτή η «Φρίσλαντ» να χρηματοδοτήσει μια έρευνα που τα αποτελέσματά της είναι κόντρα στην εμπορική της πολιτική, πνήγοντας κάποιο άλλο που ενδεχομένως αποκαλύπτει πως κάποιες διατροφικές συνήθειες έτσι που να βγάζουν το μέγιστο κέρδος; Υπάρχει, δηλαδή, περίπτωση αυτή η «Φρίσλαντ» να χρηματοδοτήσει μια έρευνα που τα αποτελέσματά της ενδέχεται να είναι κόντρα στην εμπορική της πολιτική;

Η «Φρίσλαντ» φροντίζει να δέσει το γάιδαρό της ακόμα και για την περίπτωση που κάπι πάει στραβά. Η σύμβαση που υπέγραψε με το Πανεπιστήμιο αναφέρει ρητά, ότι η «Φρίσλαντ» δεν καθορίζει μόνο το περιεχόμενο της έρευνας, αλλά είναι αυτή που αποφασίζει για το αν τα αποτελέσματά της θα δημοσιοποιηθούν και σε τί βαθμό. Μπορεί, δηλαδή, ακόμα και να τεμαχίσει την έρευνα και να δημοσιοποιήσει εκλεκτικά εκείνο το κομμάτι των αποτελεσμάτων που βοηθάει την εμπορική της πολιτική, πνήγοντας κάποιο άλλο που ενδεχομένως αποκαλύπτει πως κάποιες διατροφικές συνήθειες έτσι που να βλαβερές. Η συγκεκριμένη έρευνα άρχισε το 2003 και ολοκληρώθηκε τον Ιούνη του 2004. Είδατε μήπως να δημοσιεύονται πουθενά, να κάνει μια ημερίδα το Πανεπιστήμιο, να συμμετέχει το υπουργείο Υγείας, να ξεκινάει κάποια καμπάνια για τις διατροφικές συνήθειες στην ανάπτυξη των νηπίων και την ενδεχόμενη βλαπτικότητά τους (εμείς, για παράδειγμα, δεν ξεχνάμε ότι η παχυσαρκία αποτελεί πρόβλημα από τη νηπιακή ηλικία); Μήπως τα αποτελέσματα της έρευνας δεν βόλ

Ο Σόλιντ κοιμάται και η τύχη του δουλεύει

✓ Δεν υπάρχει γκανιάν θέμα στην αθλητική επικαιρότητα και συνεπώς στο σημερινό σημείωμα θα αυτοσχεδιάσουμε ελαφρώς και θα σχολιάσουμε μια σειρά θεμάτων που απασχόλησαν τους έλληνες φιλάθλους τη βδομάδα που πέρασε.

Θα ξεκινήσουμε με τον αγαπημένο της στήλης, τον πρόεδρο της ΠΑΕ ΑΕΚ. Θεμιστοκλή Νικολαΐδη και τη συμμετοχή του στην πρόσφατη συνεδρίαση του ΔΣ της Ερασιτεχνικής ΑΕΚ. Οπως γνωρίζετε οι σταθεροί αναγνώστες της στήλης, πριν λίγο καιρό η παράταξη που υποστήριξε ο πρόεδρος της ΠΑΕ τέτυχε, κόντρα στα προγνωστικά, μια πολύ μεγάλη νίκη και με τον αέρα του νικητή πήγε και στη συγκεκριμένη συνεδρίαση, όπου τον περίμενε μια αρνητική εξέλιξη. Οι σύμβουλοι της παράταξης του Μελισσανίδη κατάφεραν να επικεντρώσουν τη συζήτηση αποκλειστικά και μόνο στο θέμα του γηπέδου και απαίτησαν από τον Νικολαΐδη, συγκεκριμένες δεσμεύσεις, τις οποίες όμως δεν μπορούσε να τους δώσει. Στην τρίωρη και πλέον παρουσία του στο ΔΣ βρέθηκε αρκετές φορές σε δύσκολη θέση, και το χειρότερο γι' αυτόν, για πρώτη φορά υπήρξε ενιαίο μέτωπο της αντιπολίτευσης. Ο πρόεδρος της Ερασιτεχνικής ΑΕΚ και συνεργάτης του Νικολαΐδη Αχ. Κουρέπης αναγκάστηκε κάτω από την πίεση της αντιπολίτευσης να δεσμευτεί, ότι οποιαδήποτε απόφαση για το θέμα του γηπέδου θα αποφασιστεί σε ΓΣ που θα πραγματοποιηθεί μέχρι το τέλος του χρόνου.

Από τα όσα διαδραματίστηκαν στη συγκεκριμένη συνεδρίαση αυτό που αξίζει να τονίσουμε είναι ότι για το θέμα της ανέγερσης του νέου γηπέδου της ΑΕΚ δεν υπάρχει καμία νεότερη εξέλιξη, αφού ακόμη η ΠΑΕ ΑΕΚ και το ΥΠΕΧΩΔΕ δεν έχουν καταλήξει σε συγκεκριμένο χώρο (η μοναδική εξέλιξη είναι ότι αποκλείστηκε η λύση της Κάντζας), παρά το γεγονός ότι ο Νικολαΐδης είχε δεσμευτεί, ότι θα ήταν μια από τις πρώτες προτεραιότητες του. Ενα επιπλέον σημείο που αξίζει σχολιασμού είναι η ανοιχτή πλέον πρόκληση από τους συμβούλους του Μελισσανίδη, ότι ο πρόεδρος της ΠΑΕ ΑΕΚ απορρίπτει το σχέδιο Μελισσανίδη για ανέγερση γηπέδου στη Νέα Φιλαδέλφεια όχι γιατί η συγκεκριμένη πρόταση δεν είναι πραγματοποιήσιμη, όπως ισχυρίζεται, αλλά γιατί αυτοί που βρίσκονται πίσω του θέλουν να

γίνει το γήπεδο σε άλλο μέρος. Είναι η πρώτη φορά από τη στιγμή που ο Νικολαΐδης ανέλαβε τις τύχες της ΑΕΚ που τον κατηγορεί κάποιος έστω και έμεισα σαν άνθρωπο-βιτρίνα που πρωθεί συμφέροντα άλλων.

Σε καμία περίπτωση βέβαια δεν νομιμοποιούνται οι επικριτές του Νικολαΐδη να γίνονται τιμητές της ίδεας της ΑΕΚ. Είναι σε όλους γνωστό ότι ο Μελισσανίδης αποφάσισε να ασχοληθεί ξανά με την ΑΕΚ μόνο όταν είδε ότι υπάρχει «ψηφτό» και ότι αυτός που θα αναλάβει την ανέγερση του γηπέδου θα βάλει αρκετά φράγκα στην τσέπη. Εποιξε, λοιπόν, την πρώτη ζαριά στις εκλογές και έχασε και τώρα προσπαθεί να εκμεταλλεύεται τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει ο Νικολαΐδης για να πάρει τη ρεβάνη. Επειδή όμως τόσο ο Νικολαΐδης όσο και αυτός που τον στηρίζουν δεν δείχνουν για ηλιθίοι, το πλέον πιθανό είναι να χάσει και αυτή τη φορά. Ας μην ξεχνάμε ότι ο νυν πρόεδρος της ΠΑΕ εκβίασε στις εκλογές τα μέλη της Ερασιτεχνικής ΑΕΚ, συνδυάζοντας τις εξέλιξεις στο ποδοσφαιρικό τημάτι με την εκλογική νίκη της παράταξης που υποστήριζε και κατάφερε να πάρει τη νίκη. Συνεπώς, όσο οι εξέλιξεις στο ποδοσφαιρικό τημάτι είναι τέτοιες που το επιτρέπουν να έχει τον απόλυτο έλεγχο της κατάστασης, θα έχει και το κουμάντο στην Ερασιτεχνική. Το μοναδικό που μπορούν να περιμένουν οι αντίπολοί του είναι να φθείρουν την εικόνα του και να κερδίσουν κάποιους επικοινωνιακούς πόντους, ελπίζοντας ότι η ομάδα δεν θα πάρει καλά στο πρωτάθλημα.

✓ Συνεχίζουμε με τον Ολυμπιακό και τον προπονητή του. Το ύποντο του δικαίου κοιμάτων ο Νορβηγός στον ογώνα με την ΑΕΚ, όμως η νίκη της ομάδας του έδωσε το δικαίωμα στους συνάδελφους μου να το πλέξουν για μια ακόμη φορά το εγκώμιο και να τον παρουσιάσουν σαν τον μεγάλο προπονητή που θα αλλάξει την ροή της ιστορίας του Ολυμπιακού. Οσοι παρακολούθησαν τον ογώνα είδαν ότι η κακή ΑΕΚ κέρδισε τις εντυπώσεις και ότι θα μπορούσε, αν ο Σοάρες ήταν πιο προσεχτικός, να έχει φτάσει στη νίκη. Μάλιστα, ο προπονητής της ΑΕΚ (τον οποίο μετά την λήξη του ογώνα ορισμένοι σπαδοί της ομάδας τον κατηγόρησαν ότι κοιμάται στον πάγκο) έκανε κάποιες προσπάθειες για να βιωθήσει την ομάδα του, όπως η χρηματοποίηση του Λάκη στην πλευρά που ογκιζόταν ο κα-

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ



■ ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΒΡΑΣ Το Τσεκούρι

Ο 72χρονος Γαβράς, διασημότητα του γολλικού και όχι του ελληνικού σινεμά, ζει σήμερα την κορύφωση της εικόνας του ως σκηνοθέτης κατεξοχήν πολιτικός. Αναρωτιόμαστε, τί μπορεί να σημαίνει «πολιτικός» σκηνοθέτης, όταν μάλιστα, όπως εύστοχα υπογραμίζει σε πρόσφατη συνέντευξή του ο ίδιος ο Γαβράς, «ο κινηματογράφος ήταν πολιτικός από τη γέννησή του... Ο, τι κάνουμε απευθύνεται σε χιλιάδες ανθρώπους και είναι μια πολιτική θέση... έχουμε πολιτική ευθύνη». Η αυτονόητη παρατήρηση πως ο (κινηματογραφικός) δημιουργός είναι (και) φορέας-παραγωγός πολιτικού νόμιμοτος δε μοιάζει ωστόσο να αποτελεί το καθειρωμένο κριτήριο για την ανάδειξη κάποιων σκηνοθέτων ως πολιτικών ή ως «πιο» πολιτικών από άλλους. Ο χαρακτηρισμός (μαζί και η έννοια του πολιτικού πολύ περιορισμένη) κατά κανόνα τιμά τους σκηνοθέτες εκείνους που επικεντρώνονται σε μια προσφανώς και ρητά πολιτική θεματολογία ή «επικαιρότητα» και που μάλιστα στέκονται κριτικά απέναντι της.

Η περίπτωση του δηλωμένα αριστερού Γαβρά είναι με βάση τον παραπάνω διαδεδομένο ορισμό το ιδιαίτερο παραδειγμα πολιτικού δημιουργού. Οπως ολές οι ταινίες του, έτσι και το πρόσφατο «Τσεκούρι» «έχει πολιτικό θέμα και δράση», αναφέρεται με τρόπο ευθύ στα κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα των καπιτολιστικών κοινωνιών. Θέμα αυτή τη φορά είναι «η ανεργία και η μοναξιά», οι οποίες αποδίδονται μέσα από την ιστορία ενός πρώην υψηλού στελέχους της γαλλικής χαρτοβιομηχανίας και ευηπόληπτου οικογενειάρχη που άνεργος πλέον αποφασίζει να μεταμορφωθεί σε κατ' εξακολούθηση δολοφόνο ώστε να βγάλει από τη μέση τους υποψήφιους για τη νέα διευθυντική θέση στην οποία ευελπιστεί.

Πάνω στους διαδοχικούς φόνους, χτίζεται μια μαύρη (μα εντελώς ανάλαφρη) κωμωδία, που με τα λόγια του ίδιου του σκηνοθέτη διδάσκει πως οτιδηστί οπαφασίζει να βρει τη λύση του προβλήματός του ατομικά, πέφτει αυτόματα σε μια προβληματική σχέδιον ανήθικη».

«Το Τσεκούρι» είναι όσο «πολιτικές» είναι και ο προηγούμενες ταινίες του Γαβρά: κατά τη γνώμη μας ελάχιστα. Κι αυτό γιατί παρότι γ' άλλη μια φορά ο σκηνοθέτης της επιλέγει να διαχειριστεί ένα καυτό κοινωνικό και πολιτικό πρόβλημα με έντιμης προθέσεις, η κινηματογραφική του γλώσσα, κατασκευή και προσέγγιση παραφένει συμβατική και ανώδυνη. Ο Γαβράς δεν ξεπερνά τα όρια ενός ρηχού σχολιασμού, δεν εμβαθύνει στο φανόμενο που αναπαριστά και για μια ακόμη φορά μετατρέπει μια συγκλονιστική πραγματικότητα σε μια συμπαθητική (με όλη την αρνητική σημασία της λέξης) μυθοπλασία κατάλληλη για όλα τα στομάχια.

ε.γ.
■ KIM KI NTOYK
Ολομόναχοι μαζί¹
«Είμαι Χριστιανός. Μεγάλωσα άλλωστε ως Χριστιανός, αν και πρηγαίνω στην εκκλησία κάθε Κυριακή. Γαλουχήθηκα με τις Χριστιανικές αρχές κι όταν η ζωή με δυσκολεύει διαβάζω αποσπάσματα από τη Βίβλο και προσεύχομαι... Η θρησκεία πρέπει να μας προσφέρει κουράγιο και ασφάλεια». «Οι βίαιες πράξεις που παρουσιάζονται στις ταινίες μου είναι μεταφορές της ιδέας που έχω για τη ζωή... Πιστεύω πως βαθιά μέσα μου υπάρχει μια ειρηνική και μια βίαιη πλευρά, στις ταινίες μου προβάλλεται πότε η μια και πότε η άλλη». «Το σημαντικό είναι πως οι δυσάρεστες καταστάσεις συμβαίνουν όταν οι άνθρωποι δεν σέβονται ο ένας τον άλλο, πως πονάμε επειδή δεν μπορούμε ν' απελευθερωθούμε από τις εμμονές μας». «Επιθυμία μου είναι η κοινωνία να κοιτάζει τον εαυτό της χωρίς τη δική μου βοήθεια. Υπάρχουν προβλήματα στην Κορέα που χρειάζονται προσοχή. Υπάρχει μια σκοτεινή πλευρά της κοινωνίας μας που δεν πρέπει ν' αγνοούμε. Διατηρώ ακόμα μια καχυποψία προς την κοινωνία. Κι οι ταινίες μου αντανακλούν αυτή την κοχυποψία».

Κος Πάπιας

Εχουμει και άλλες φορές γράψαμε ότι οι κρατικοί προϋπολογισμοί που ψηφίζονται από τη Βουλή των Ελλήνων είναι πολιτικές πατοσιβούρες και όχι μελέτες που γίνονται με επιστημονικό τρόπο. Στο τέλος, όταν γίνεται ο λογαριασμός, κανένα από τα βασικά μεγέθη δεν ανταποκρίνεται στην «πρόβλεψη». Ομως, τα σώματα των κρατικών προϋπολογισμών δεν είναι για πέταμα. Γιατί μέσα από τη σχετικότητα των στοιχείων τους και τις συγκρίσεις φαίνονται καθαρά οι τάσεις της οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής που θα ακολουθηθεί στον χρόνο αναφοράς τους. Απ' αυτή την άποψη, λοιπόν, αξίζει τον κόπο να ρίξουμε μια ματιά στα βασικά σημεία του Προσχέδιου Κρατικού Προϋπολογισμού του 2006, που κατέθεσε την περασμένη Δευτέρα ο υπουργός Οικονομίας και Οικονομικών Γ. Αλογοσκούφης στη Διαρκή Επιτροπή Οικονομίας και Υποθέσεων της Βουλής.

Παρουσιάζοντας τον προϋπολογισμό και απαντώντας στις ερωτήσεις των οικονομικών συντακτών ο Γ. Αλογοσκούφης κατέβαλε προσπάθεια για να διαβεβαιώσει ότι ο προϋπολογισμός θα εκτελεστεί και το έλλειμμα θα μειωθεί στο 2,8% του ΑΕΠ, χωρίς τη λήψη νέων μέτρων. Είναι μια διαβεβαίωση χωρίς καμιά αξία. Τα ίδια ακριβώς διαβεβαίωνε και πέρυσι τέτοια εποχή, αλλά και το Δεκέμβρη του 2004, όταν ο τρέχων προϋπολογισμός ψηφιζόταν στη Βουλή. Ήταν η περίοδος που τα κυβερνητικά στελέχη, με επικεφαλής τον ίδιο τον πρωθυπουργό, επαναλάμβαναν σαν χαλασμένα γραμμόφωνα τις λέξεις «ήπια προσαρμογή». Τρεις μήνες αργότερα, ήρθε η «απανταχούσα» των νέων (και μόνιμων) φορολογικών μέτρων, με την αύξηση του ΦΠΑ, που στράγγισε το ισχνό εργατικό εισδόημα. Είναι, λοιπόν, τουλάχιστον πρόκληση να δίνονται σήμερα διαβεβαίωσις για «όχι νέα μέτρων», όταν τα παλιά δεν έχουν πρώτα

λάβει να... παλιώσουν και τα έχουν φορτωθεί στην καμπούρα τους οι εργαζόμενοι.

Ομως, και αυτή καθαυτή η διαβεβαίωση είναι υποκριτική. Ιδού ένα παράδειγμα που δείχνει καθαρά το γιατί. Σύμφωνα με το Προσχέδιο, τα έσοδα από τον ΦΠΑ θα αυξηθούν το 2006 κατά 9,7% σε σχέση με το 2005. Φέτος, η αύξηση θα είναι 0,9% (σε σχέση με το 2004). Πώς αποκλείεται νέα αύξηση των συντελεστών ΦΠΑ, όταν αναμένεται τέτοιο άλμα; Ξέρετε τί απάντησε ο Αλογοσκούφης, όταν του τέθηκε σχετικό ερώτημα; «Δεν υπάρχει κανένας σχεδιασμός για αύξηση του ΦΠΑ. Η αύξηση στην οποία αναφέρεστε έχει να κάνει με το γεγονός ότι οι αυξημένοι συντελεστές ΦΠΑ το 2005 εφαρμόζονται για ένα οκτάμηνο ουσιαστικά, ενώ για το 2006 θα εφαρμόστούν για ένα δωδεκάμηνο». Επειδή δεν μπορούμε να φανταστούμε πως ένας πρώτα

νεις τόσο μεγάλη αύξηση στην είσπραξη ΦΠΑ. Εποιητικά σημασία έχει ποιο είναι το αποτέλεσμα. Σύμφωνα με το Προσχέδιο, εκτιμάται πλέον ότι θα εισπραχτούν από τον ΦΠΑ έσοδα 13,86 δισ. ευρώ! Δηλαδή, στα επίπεδα του 2004, παρά την κατά 1% αύξηση των συντελεστών. Η αύξηση του 2005 σε σχέση με το 2004 είναι μόλις 0,9%, όταν ο στόχος που τέθηκε ήταν, όπως είδαμε, 12,4%! Ας μας πει, λοιπόν, ο Αλογοσκούφης, πώς θα εισπράξει 15,2 δισ. ευρώ το 2006, χωρίς να αυξήσει εκ νέου τους συντελεστές του ΦΠΑ;

Το Προσχέδιο Κρατικού Προϋπολογισμού του 2006 μας δείχνει ότι πάμε σ' ένα φορολογικό σύστημα πιο ταξικό, πιο αντιλαϊκό, σε μια πολιτική περισσότερο ανάλγητη κοινωνικά.

Ρωτήθηκε ο Αλογοσκούφης αν οδηγούμαστε σε περαιτέρω επιδείνωση του αντικοινωνικού χαρακτήρα της φορολογίας των εσόδων και έκανε το κορόδιο κατά το κοινών λεγόμενο. Απάντησε ότι ξεκίνησε πρώτα από τη μείωση του συντελεστή φορολόγησης των κερδών (από 35% κατέβηκε στο 25%), αλλά έχει... όραμα να αρχίσει από το 2007 τη διαδικασία της σταδιακής μείωσης των φορολογικών συντελεστών και για τα φυσικά πρόσωπα». Οι καπιταλιστές πήραν ό,τι ζητούσαν εν τη παλάμη, ο λαούτζικος πληρώνει τα σπασμένα με την έμμεση φορολογία και η κυβέρνηση του τάζει κάποια ψιλοελάφρυνση στην άμεση φορολογία το 2007 (είναι και προεκλογική χρονιά).

Επισημάνθηκε ακόμη στον Αλογοσκούφη, ότι μόνο ο ΦΠΑ καυσίμων θα αποδώσει μια αύξηση της τάξης των 600 εκατ. ευρώ και ρωτήθηκε αν η κυ-



«Ισπανικό Θαύμα»

Αντιγράφουμε από τη «Ναυτεμπορική», που αναδημοσιεύει θέμα από τη «Wall Street Journal»:

«Στη διάρκεια της τελευταίας τριετίας, ο Γκονζάλο Ρουάνο έχει απασχολήσει ως κπουρός, αχθοφόρος, εργαζόμενος στους σιδηροδρόμους, μέχρι και κλπτήρας σε αρχιτεκτονική εταιρία. Ο κ. Ρουάνο αποτελεί έναν από τους τέσσερα εκατ. Ισπανούς -το ένα τρίτο του εργατικού δυναμικού της χώρας- οι οποίοι απασχολούνται σε θέσεις χαμπλών αποδοχών και κάτω από βραχυπρόθεσμες συμβάσεις εργασίας, οι οποίες διαρκούν από μία ημέρα μέχρι έξι μήνες. Η «εξάπλωση» αυτού του είδους της εργασιακής σχέσης στην Ισπανία συνέβαλε στη μείωση της ανεργίας στο 9,4% από 20% μέσα σε μια δεκαετία, ένα χαρακτηριστικό που πολλοί οικονομολόγοι έχουν χαρακτηρίσει ως το «Ισπανικό Θαύμα»».

Δεν ξέρουμε αν ο σενιόρ Ρουάνο είναι υπαρκτό πρόσωπο, μας κάνει όμως εντύπωση που ο (πραγματικός ή φανταστικός) Ρουάνο δεν έχει ερωτηθεί για μερικά πράγματα, ώστε να ξέρουμε και τις δικές του απόψεις (για την πληρότητα του ρεπορτάζ, ρε γαμώτο). Να μας πει, δηλαδή, ο σενιόρ Ρουάνο αν είναι ευχαριστημένος απ' αυτή την εργασιακή περιπλάνηση, από δουλειά σε δουλειά και από επάγγελμα σε επάγγελμα. Να μας πει με τι ωράριο, τι συνθήκες εργασίας και ποια αμοιβή εργαζόταν σε καθεμιά από τις τόσες δουλειές που άλλαξε μέσα στην τριετία. Πόσα λεφτά έπαιρνε πριν μπει σ' αυτό το «τρίπ» και πόσα παίρνει τώρα. Να μάθουμε, βρε αδερφέ, αν χαρακτηρίζει κι αυτός «ισπανικό Θαύμα» τον υποβιβασμό του στην κατηγορία του απασχολήσιμου.

Πράγματι, ο Ρουάνο και τα τέσσερα εκατομμύρια των Ισπανών εργατών που ανήκουν στη δική του εργασιακή κατηγορία αποτελούν τον ορισμό του απασχολόσιμου, που οραματίζοταν και για τη χώρα μας ο Κ. Σημίτης. Το μοντέλο δεν μας είναι άγνωστο και εδώ, όμως δεν καταγράφεται στατιστικά, γιατί θέλουν πολύ μεγαλύτερη επέκτασή του, ώστε να μιλήσουν για «ελληνικό Θαύμα». Προς το παρόν θεωρούν ότι βρισκόμαστε ακόμα στην αρχή.

Οποιος έχει εργαστεί ως μισθωτός έστω και λίγο στη ζωή του δεν έχει ανάγκη τη δική μας ανάλυση για να κατανοήσει τον ψυχικό κόσμο του σενιόρ Ρουάνο. Μπορεί να τον αναπλάσει πολύ εύκολα και αξιόπιστα. Σίγουρα πολύ πιο αξιόπιστα από τους καλοπληρωμένους χαρτογιακάδες που αρθρογραφούν για τα «Θαύματα» του νεοφιλελευθερισμού, του πιο αισθόδοτου και αγριανθρωπικού καπιταλισμού. Αν πρέπει να βάλουμε ένα ερώτημα, είναι πώς φτάνουμε εκεί και τί κάνουμε από εκεί και πέρα.

Η ανεργία γίνεται όπλο στα χέρια του κεφαλαιους για να πετυχαίνει το φτήνεμα της εργατικής δύναμης, την αύξηση της εκμετάλλευσης, την εκτίναξη του ποσοστού της υπεραξίας στα ύψη. Αυτό που μεταπολεμικά πολιτογραφήθηκε ως «ευρωπαϊκό εργασιακό μοντέλο», που δεν απέκλειε την ανεργία, αλλά περιλάμβανε τη σχετική σταθερότητα στο επάγγελμα (ειδικότητα) και τους όρους αμοιβής και εργασίας, θεωρείται πλέον αναχρονισμός. Εκσυγχρονισμός είναι το μοντέλο του απασχολήσιμου, που μας έρχεται από τα βαλτόνερα του αμερικανικου καπιταλισμού και τον τριτοκοσμικό μεσαιώνων.

Η εργατική τάξη στην Ευρώπη, βιθισμένη στον ρεφορμιστικό της νιρβάνα, δεν αντιδρά ούτε καν σπασμαδικά. Ας αρχίσει να συνειδητοποιεί ότι δρόμος προς τα πίσω δεν υπάρχει. Μονόδρομος είναι η φυγή προς τα μπροστή, η διεκδίκηση του κομμουνισμού.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: Αγαθούπολες 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μενελάου 1 και Εγνατία, ΤΗΛ-FAX 221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΠΡΟΠΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΑΠΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΓΙΑΤΡΟΣ ΠΙΩΤΗΣ

Εκτύπωση: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Ar. Ανησ 24 - Αιγαλεος

